SCHOOLSUPERMARKT

HET SOEVENIER

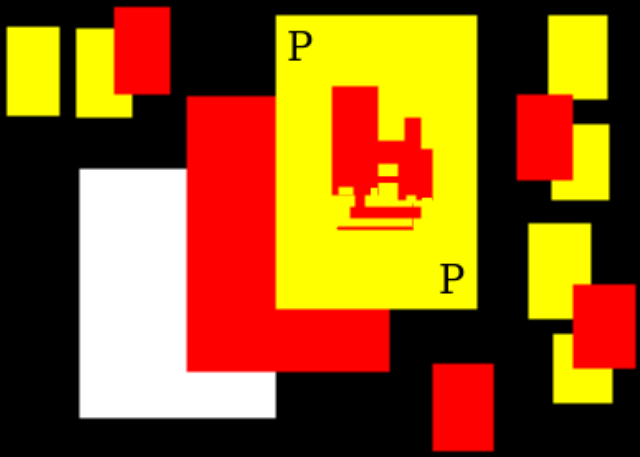

RNL-POCKETS NR. 21

Het Soevenier

korte verhalen

Het Soevenier

korte verhalen

schoolsupermarkt
2024

Het Soevenier
korte verhalen

Uitgave : rnl-pockets
nr. 21
1970-2024

2024

rodenbergs-nederlandse letterkunde

Een uitgave van schoolsupermarkt

1 De Cotrijnen Brug *5*
2 De Noorse kapers *22*
3 Het Hol *25*
4 De Klokkenmaker *26*
5 Het Soevenier *37*
6 De Rivier *42*
7 Kurak *45*
8 De Markies *49*
9 Rolgod *53*
10 Rolgod II *56*
11 de hut van Sobibor *63*
12 Vreemde Bijwerkingen *75*
13 De Behanger *92*
14 De water telefoon *95*
15 Het Ontwustzijn *97*
16 Sobibor's Terugkeer *100*
17 De evacuatie trein *108*
18 Sandra en de Boze Badmeester *123*
19 De Dropping *137*
20 De Goochelaar *154*

De Cotrijnen Brug

De monniken van de nieuwe religie moesten de Cotrijnen brug overvluchten. De Felixianen van de religie van koning Felix vervolgden hen. Ook de Cotrijnen brug werd zwaar bewaakt, maar de monniken hadden geen andere keus. Sommigen moesten alsnog het water induiken, en velen kwamen om vanwege de stroming, of werden alsnog neergeschoten. De Cotrijnen brug was een helse brug, maar het was de enige manier om het land uit te komen. Het land was verder omringd met hoge muren waar maar geen einde aan leek te komen. Ook onder de grond was er niet door te komen, liep alles vast. Dan zouden ze moeten graven, maar dat leek ook een eindeloze opgave. Alles leek muurdicht onder de grond. Zo vochten de monniken van de Seroem, de nieuwe religieuze orde, op de Cotrijnen brug, en vaak

kwam het er dus op neer dat ze ergens het water met de sterke stroming moesten inspringen. Het zoog hen vaak naar beneden, of ze werden ergens ver weg geslingerd. Zo overleefden er enigen, en sommigen leken hun weg over de brug te vinden.

De monniken besloten nog even te wachten. Ze bleven gewoon Felixiaans, en werkten aan een machine in het geheim, genaamd de Sporgus. Zovelen van hen die waren gevlucht hadden het niet gered. Ze wilden niet dat hun religie zou uitsterven. Ze wilden het risico niet nemen. Ze hielden vast aan de leringen van hun grote profeet, Jasserhelt, maar in het geheim. Uitwendig en in naam waren ze gewoon weer Felixiaans. Ze bleven inwendig en in het geheim vasthouden aan hun geloof in het vreemde en het saaie. Het mocht nergens over gaan en er moest omheen gedraaid worden. Er waren geen snelle wegen. Ze moesten hun religie in de verdieping van het Felixiaanse vinden. Zo werkten ze aan hun machine. Het werd tot een groot monster. Het kon graven en afbreken. De machine werd onder de grond gebouwd in de ruimte die ze hadden. Het was als een ark. Er kon ook in gewoond worden.

Hoe meer ze ondergronds hadden uitgegraafd, hoe groter de machine kon worden. Ze bouwden er heel voorzichtig aan, en bleven voorzichtig met het bekend maken van de machine, want ze waren bang voor verraders.

Op een dag hoorden ze dat er vuur was gezet in de Cotrijnen brug. Ze wisten niet wie de daders waren, alhoewel ze vermoedden dat het van het buurland afkwam, en van de gevluchtte monniken. De Topazianen waren de leiders van de Felixianen en die begonnen huiszoekingen te houden. Er kwamen steeds meer meldingen van branden. De monniken wilden het er nu op wagen, en besloten de machine in te gaan, in de Sporgus, de graafmachine, en er was een grote uittocht. De graafmachine ging diep onder de grond, en kwam tot een land dat de wereld van Ovul heette.

Ze vonden hier monikken van hun eigen religie, wiens leider Kitslak was. Zij bleken al veel langer geleden te zijn gevlucht. Ze hadden hier hun eigen wereld gebouwd. Het was een grote wereld onder de grond. Maar de graafmachine werd gevolgd door de

Topazianen, en die kwamen toen ook te weten over deze geheime wereld onder de grond. Spoedig kwamen die daar met hun Felixiaanse legers. Er kwam een grote oorlog. Eigenlijk moesten de monikken het geheel hebben van de Sporgus. Het was ook een gevechtsmachine. De Felixianen besloten het gehele gebied onder water te zetten. De Sporgus besloot dieper te graven. De grond was zachter hier, zodat alles wat ze achter lieten werd omsloten. Zo diep graafde de Sporgus. Toen besloot de Sporgus naar het buurland te gaan. De Sporgus had de meeste monikken van de wereld van Ovul kunnen meenemen. In het buurland kwamen ze tot het andere overblijfsel van de monikken die later waren gevlucht. Hier konden ze hun nieuwe religie bouwen.

Alles moest vreemd zijn en saai, het mocht nergens over gaan, en er moest altijd omheen gedraaid worden, ter navolging van de grote profeet, Jasserhelt, een vreemde man. Ze hielden lange wandeltochten door de natuur, die zo langzaam mogelijk moesten zijn. Zo schuifelden de monniken voort. Ze moesten leven van het kleine, van het trage, het vreemde en het saaie. Ze moesten leven van

het minste. Zo vonden ze hun weg tot de diepere natuur. Al het overbodige en overmatige moest eraf.

Rond het tranenmeer zetten zij hun kampen op. Zo werden zij meer en meer primitieve wilden. Ze leerden over de giffen van de natuur. Zo konden zij overleven. Als er een Felixiaan te dichtbij het kamp kwam, dan was een giftig pijltje genoeg.

Op een dag hadden nog meer monniken het kamp bereikt. Ze vertelden dat er weer een aanval was geweest op de Cotrijnen brug, en dat ze zo konden vluchten. Er waren ook vele nieuwe bekeerlingen bij. Het begon steeds meer voor te komen dat er nieuwe bekeerlingen kwamen, maar ze waren huiverig dat er ook verraders tussen konden zitten. Ze besloten daarom geen nieuwe bekeerlingen meer toe te laten. Ze waren immers al een stam, en ze wensten onontdekt te zijn. Ze begonnen steeds aggressiever te worden naar nieuwe bekeerlingen, en het begon steeds meer voor te komen dat ze de nieuwe bekeerlingen aanvielen met giftige pijltjes. De religie was vol nu. Het getal was vol. De ark was vol. Ze wisten zeker dat er

ook fortuinzoekers tussen de nieuwe bekeerlingen inzaten. De nieuwe bekeerlingen werden ook steeds aggressiever, en daarom kwam er oorlog tussen de nieuwe Seroem en de oude Seroem. De oude Seroem vond dat de nieuwe bekeerlingen een verkeerd beeld hadden van de leer van Jasserhelt. Ze waren veel vrijer en vrolijker. Ze hadden alles al in kannen en kruiken, terwijl Jasserhelt de twijfel en de speculatie predikte. Eindeloos moest er gepiekerd worden, en eindeloos moest er omheen gedraaid worden om andere en betere wegen te vinden. Jasserhelt predikte verdieping, afwijking en afscheiding, het vreemde en het saaie. Het mocht nooit het voor de hand liggende zijn.

Ook was het zo dat de nieuwe bekeerlingen Jasserhelt tot een afgod hadden gemaakt, tot een object, tot een beeld, een monument, waarbij het meer om de persoon van Jasserhelt ging dan om zijn leer. Daarom was het oorlog. De monniken van de oude orde konden zich er niet mee verenigen. Steeds meer werden ze geplaagd en lastig gevallen door de nieuwe bekeerlingen, die alles op sterk water hadden gezet leek het wel. De

nieuwe bekeerlingen waren vaak ook niet echt monniken, maar meer socialen, zeer onkuis, zeer adrem. De monniken van de oude orde besloten toen met de Sporgus de zee over te gaan tot het land achter de zee, of tot een eiland waar ze zouden kunnen wonen, als dat er zou zijn. De Sporgus was als een schip. Het was hun ark. Ze begonnen steeds onveiliger te zijn in wat ze het land van de nieuwe bekeerlingen noemden, want die wilden de gehele religie overnemen, en gebruikten daartoe zware middelen.

Koste wat het koste moesten zij hier weg. Daarom gingen ze de zee over. Er kwam een storm op zee. Uiteindelijk hield de Sporgus geen stand in de hoge golven en de zware storm, en zo leden ze schipbreuk. Enkelen van hen overleefden het en spoelden op een eiland aan. Hier schenen alleen maar vrouwen te leven, inboorlingen, die zeer primitief waren. De vrouwen waren niet blij met hen. De monniken waren zwak en uitgehongerd, gebroken. Ze werden gebonden op het eiland genomen, en moesten voor de koningin verschijnen. Ze werden veroordeeld tot slavenarbeid vanwege dat ze zonder toestemming tot het eiland waren gekomen.

Er kwam van de slavenarbeid niet veel terecht omdat de monniken daarvoor te zwak waren, en daarom werden ze veel mishandeld.

Ze begonnen de vrouwen te vertellen over de leer van Jasserhelt. De vrouwen konden niets anders dan spotten. Omdat ze niet werkten werden ze ter dood veroordeeld, omdat ze verder gewoon als nutteloos werden gezien. De monniken waren bang dat de vrouwen kannibalen waren. Er bleken meer overlevenden te zijn die pas later op het eiland kwamen, en in de gaten kregen wat er aan de hand was. Ze hielden zich goed verborgen en bleven bij de vrouwen uit de buurt. Zo konden ze alles verspieden. Op een nacht sloegen ze toe, en bevrijdden hun mede-monniken. Ze vonden een boot, die waarschijnlijk van de vrouwen was, en gingen daarmee verder op zee, om op zoek te gaan naar een ander eiland. Daar kwamen ze aan na lang peddelen. Ook op dit eiland waren vrouwen. Ze vertrouwden het niet en gingen nog verder de zee op. Er waren meerdere eilanden. Er leken ook onbewoonde eilanden te zijn. Ze gingen van eiland tot

eiland totdat ze aan het land achter de zee kwamen.

Een man werd wakker van een droom. Hij was opgepakt door de Felixianen, omdat hij een Seroem-monnik was, van de verboden religie. Hij zat in gevangenschap en wist dat de Cotrijnen brug de enige ontsnappingsmogelijkheid was. Maar eerst moest hij uit de gevangenis zien te ontsnappen. Die gevangenis was niet ommuurd, maar het was een implantaat. Het begon te piepen en stroom af te geven zodra de man tot de Cotrijnen brug zou naderen. De man kon gewoon de stad in om inkopen te doen. Het implantaat hield hem in de gaten. Hij mocht niet bij de brug komen. Dat was voor de man verboden terrein. Ook moest de man werken voor het implantaat. Als de man niet deed wat het implantaat hem opdroeg, dan werd hij onder stroom gezet, en kreeg hij zware pijnscheuten. De Felixianen waren doortrapt en sadistisch.

Hij kon alleen maar dromen van het land achter de brug, maar zou het daar ook daadwerkelijk beter zijn ? Het implantaat had hem al de doodstraf gegeven, maar het was

nu nog slechts een dodencel. Eerst zou hij hard moeten werken. Hij moest van het implantaat zien af te komen, maar hoe ? Hij werd ook gestrafd voor zulke gedachten door het implantaat. Het implantaat zou hem electrocuteren als er aan het implantaat gepeuterd zou worden.

Maar het was juist zijn religie om om het implantaat heen te leren denken, om lijdzaam te zijn, te werken met het minste, het moeilijkste, er omheen te werken. Hij moest openstaan voor het vreemde, niet het voor de hand liggende. Hij moest loskomen van de afgoden van het onmiddelijke en het directe. Het was als een drugs waarvan hij moest afkicken. Het saaie, het langslepende, het chronische, het verdiepende, het exogame, het andere, was de enige weg. Al zijn verdere dromen moest hij opgeven, ook de romantische dromen. Hij moest een heel ander pad begaan. Dat was het pad van Jasserhelt. Het mocht nergens over gaan. Er moest omheen gedraaid worden, er van afgeweken worden, in afscheiding en afzondering. Dat was eigenlijk al de Cotrijnen brug. Het moest in zijn binnenste gebeuren, niet in het zintuigelijke, want de

zintuigen waren leugens. Hij moest leren leven in zijn dromen.

Hij moest het Felixiaanse niet meer als een bedreiging en een probleem zien, maar als een uitdaging en een aanvulling. Dat was wat de Cotrijnen brug was. Het maakte hem boos, depressief en bang, maar hij moest vreemder en saaier worden. Er was immers geen korte weg. Het saaie was zijn weg ten leven, waar het plezier en het intense zijn strop waren geworden. Hij moest nog tot leven komen. Jasserhelt had altijd op het saaie gewezen tot het vreemde. Hij was in exogamie tot iets onzichtbaars wat nog werkelijkheid moest worden, maar het zou nooit werkelijkheid worden. Het zou er altijd omheen draaien. Het zou steeds dichterbij komen, maar het nooit raken en kruizen. Er zat nog zoveel ruimte tussenin, en hoe dichter het bij hem zou komen, hoe verder weg het scheen te zijn. Het was een vreemd soort ijs waartoe hij ontwaakte.

Hij droomde over de Cotrijnen brug en zag het branden, en zag toen ook zichzelf branden, totdat alles in ijs was, ver weg. Het was allemaal onbereikbaar. De brug leek

groter dan ooit, en verder weg dan ooit, en daarachter lag het amazonen land, daar waar vrouwen regeerden. Misschien werd hij ergens voor beschermd ? Hij zag zichzelf kleiner worden in de droom, en overal was ijs. Hij kon op de brug tikken, en het was een metaal geluid. Het was oud metaal. Hij bevond zich in een bloemendal. Daarachter was het land der amazonen, het land Gods. De bloemen staken hem met hun doorns, reten hem aan flarden. Zo ging zijn ziel over de brug, tot het land der amazonen. Als een vis was hij, want de brug hield ergens op, en er was alleen nog water. Als een vis raakte hij in de netten en werd wedergeboren aan de kusten. Als een kind werd hij in de gaten gehouden.

Hij droomde van vele bedelaars in de stad, en het was oorlog in de stad, een koude oorlog. Hij had een huis met een tuin, en hij dacht aan de bloemen in zijn tuin. Hij kende ze allemaal. En hij las in de boeken van de leer van Jasserhelt, de verboden boeken, om van het saaie tot het vreemde te gaan. Oh, die boeken waren zo saai en zo langdradig, er leek geen einde aan te komen, en ze werden steeds vreemder en vreemder. Het beledigde

zijn intelligentie, het beledigde alles wat in hem was. Hij had het idee dat het de spot met hem dreef, alsof hij uitgehongerd werd, het leek zwaar sadistisch.

Hij werkte bij de leerlooier en de slager. Het was eindeloos werk. Het hield nooit op. Hij moest ook naar school, waar hij gehersenspoeld werd. Hij was onder de macht van het implantaat. In zijn denken draaide hij er omheen, van het saaie tot het vreemde, en het deed hem dromen. Hij was in strijd met een beest, maar hij kon het niet rechtstreeks benaderen. Hij mocht niet jagen maar moest valstrikken zetten. Hij moest het te slim afzijn in zijn denken. Hij moest er omheen leren praten, andere wegen mee inslaan. Hij moest balans leren houden tussen aanpassen en afwijken, geven en nemen. Hij moest ermee leren leven. Hij moest het verwerken. Hij moest leren het aan anderen over te laten. Ze waren er niet voor niets, en ze waren te sterk. Ze beheersten zijn leven. Ze waren van het implantaat. Hij moest niet naar de brug, maar hij moest de brug in zichzelf vinden, en dat was een draaiende en afwijkende brug, van het saaie tot het vreemde. Het kwam nooit aan. Het brokkelde ergens halverwege

af, en dan moest hij dieper, door de zee verzwolgen worden, om als vis wedergeboren te worden in de visnetten. Zo kwam hij tot de andere kant, tot het land der amazonen, tot het land Gods.

Vaak als hij op een stoel zat voelde hij zich als wegzakkende in de grond, en dan ging hij door een diepe put tot een grot of hol met schedels en doodsbeenderen. Hij moest in contact komen met het vreemde in hem. Als hij aan de brug dacht deed het pijn, sneeuwde het in hem, reet de kou hem in stukken. Het was als het beklimmen van een hoge berg, en als hij er bijna was, dan gleed hij weer terug of viel hij en stortte hij te pletter.

De nachten waren lang en leken steeds langer te worden, vol met dromen, vreemde dromen, of gewoon saai. De nachten putten hem uit. Hij moest leren het anders te doen, telkens weer. Het leven ging om het simpele, het uitgebreide, de eindeloze herhalingen, die telkens wat meer diepte brachten, zo subtiel dat het bijna niet opviel, en dat maakte het saai. Er moest hard gewerkt worden voor iedere levensdruppel, met veel bloed, zweet en tranen.

Zijn buurman, Orgus, zat in hetzelfde pakket. Hij was ook een Seroem-monnik met een implantaat. Soms zette het implantaat hen ook tegen elkaar op. Alle Seroem-monniken werden tegen elkaar opgezet door het implantaat wat ze hadden, maar ze probeerden er omheen te werken. Het implantaat was sluw en doortrapt, en het slaagde erin monniken-oorlogen te brengen, alhoewel het veelal koude oorlogen waren, maar het bracht veel verbittering en afscheiding met zich mee. Zo raakten alle Seroem-monniken steeds meer en meer geisoleerd.

Hij bleef maar dromen krijgen over gegil komende van de Cotrijnen brug. Het waren de zielen van de rivier die erin opgesloten zaten, de zielen van de voorouders. Het was als een geldpot. Ook overdag begon hij last te krijgen van gegil in zijn hoofd. De voorouders werden ook vervolgd. Zij kregen veelal de doodstraf en hun lichamen werden in de rivier gedumpt, bij de Cotrijnen brug. Ook zij moesten beseffen dat er niet zomaar verlossing mogelijk was, maar wel

verdieping. Vroeger heette de brug ook wel de moordbrug.

Het land was onder een vloek, maar de vloek scheen hen te beschermen tegen gevaarlijke amazone stammen achter de rivier. Zij waren de meest gevaarlijke heksen. Ze waren kannibalen. Ze hadden als leidster Ronja, die maar één oog had en alleen maar een halve tand had. Hij moest er niet aan denken. Als kind werden ze vaak bang gemaakt voor de amazones. Het waren de ergste kinderlokkers die bestonden. Hij plaste soms bijna in zijn broek van angst als hij die verhalen hoorde. In zowel de boeken van de Felixianen als de Seroem-monniken was Ronja de ergst mogelijke duivelin.

In de boeken van de Seroem-monniken stond dat Ronja het land behekst had, en dat was een te zware belediging voor de Felixianen, waardoor de vervolgingen begonnen.

Ja, Gods land aan de overkant was eigenlijk een hel. Hij moest daar maar niet wezen. Wel droomde hij erover. Wel draaide hij er omheen, hield het hem bezig. Het leek alsof hij een weg door alles heen probeerde te

vinden, ook al liepen die wegen telkens weer dood, brokkelde alles halverwege af. Het was het grote geheimenis van de Cotrijnen brug.

Het had hem verlamd, het hield hem vast. Het was zijn keten. Het was alsof hij ergens vanaf geduwd was, alsof hij vanaf de Cotrijnen brug te pletter was gestort. Als een vis in de zee was hij nu, meegesleurd door golven groter dan zijn eigen denken, groter dan zijn eigen werkelijkheid. Hij was nu ook als de voorouders, gillend en schreeuwend in de Cotrijnen brug, waar maar geen weg door of uit scheen te zijn. Natuurlijk, het implantaat speelde weer op, zette hem onder stroom, totdat hij gilde en schreeuwde, want hij mocht hier eigenlijk helemaal niet zijn. Hij moest ver van de brug vandaan blijven.

Einde

De Noorse kapers

Hij slenterde door de grauwe straten naar zijn werk, maar het leek alsof hij er nooit aankwam.
Hij had het gevoel dat zijn leven geen handvaten had. Hij voelde zich wegglijden in een diepe put. Alles was grauw om hem heen, ook de enkele mensen die hij tegenkwam onderweg. Het was guur weer. Hij liep met trage passen. Hij had geen haast. Waarom zou hij haast hebben ? Hij was vroeg weggegaan van huis, omdat de muren op hem afkwamen. Hij vroeg zich af of ze hem wel zouden missen op het werk als hij niet op zou komen dagen. Ze leefden daar allemaal langs elkaar heen. Alles was zakelijk en ging om papieren. En die papieren werden telkens verwisseld. Hij had het gevoel dat niemand op hem wachtte, ook thuis niet. Hij woonde alleen en had geen vrienden.

Hij had die ochtend langzaam gegeten. Het was smakeloos, zoals zijn leven ook smakeloos was. Het was zuur en bitter, het eten, net zoals zijn leven, en het brood was oud en muf. En toen hij at overdacht hij zijn leven, zoals hij altijd deed. ‘Er komt hier

niets van de grond,’ dacht hij. De vogels zongen niet meer. Hij vroeg zich af of ze ooit hadden gezongen. De herinneringen waren vaag, en hadden niet veel waarde voor hem. Het was te ver weg. Het kon niet opboksen tegen waar hij zich in bevond. Hij voelde zijn leven onder zichzelf wegglijden, als in een diepe put, alsof hij vergif had gedronken. Toen hij aankwam op zijn werk ging ook alles langs hem heen. Hij deed gewoon wat hij moest doen, als een automatisme. Hij vulde de getalletjes in, en dat was het weer. Zo ging dat dag in dag uit. Dat was waaruit zijn leven bestond. Thuis kwamen de muren op hem af. Hij deed de was. Er was niets wat hem enige troost bracht, niets beurde hem op, niets bemoedigde hem.

In de nachten had hij ook geen uitvlucht. Hij had benauwende, beklemmende dromen die hem altijd weer in de diepten trokken. En het huis was kil en koud, grauw en zonder kleuren. Er was niks wat hem kon opvrolijken. Hij had het gevoel in een dodendans te zijn. En alles was stil, zo stil.

Hij voelde zich maar een druppel in de woeste zee, en de mensen om hem heen

waren ook maar druppels. Niemand kon wat doen. De zee was kolkend en onstuimig. Op een dag waren er Noorse kapers in het land. Zij namen overal de macht over. Hem lieten ze verder met rust. Dingen begonnen anders te worden, met meer diepte. Het land was bezet, maar hij besefte dat het land daarvoor nog wel erger bezet was. Hij kon de Noorse kapers wel dankbaar zijn, ook al waren ze een bende. Telkens had hij dromen van woeste, kolkende, bruisende zeeen, en ze bleven maar land innemen. Het was alsof zijn hoofd vrij begon te komen, vrij van de waanzin. Hij vreesde de Noorse kapers niet. Ze hoorden erbij.

Het Hol

We hadden hele leuke buren, een broer en een zus. Ze namen mij en mijn broertje overal mee naartoe. Ze namen ons mee op boottochten. We waren eens in een bos, bij een hol, op een eiland. Er kwam ineens een beest uit het hol die mijn broertje greep. Ik ben toen in het hol gerend om mijn broertje te helpen, maar een ander beest greep mij. Ik kwam toen in een andere wereld.

Het enige wat ik toen nog hoorde van de buren was als ze op de radio kwamen, en in het begin herkende ik ze niet eens. We leefden in twee verschillende werelden. Er waren tralies tussen. De buren hadden zulke mooie stemmen, maar ze waren onbereikbaar voor mij. Het beest had me goed gebeten. In de nachten had ik nachtmerries.

Het kon niet altijd zo blijven. De buren waren te leuk. Het gif was diep. Het leek wel alsof de buren mij probeerden te bevrijden, maar ik kon niet veel van hun wereld aan, alsof ik er allergisch voor was geworden. Alleen een boek over hen zou ik nog aankunnen.

De Klokkenmaker

Het was verschrikkelijk.
Het waren mensen van wie ik hield.
Ze grepen naar de drugs.
Ze gingen door sneeuw en ijs tot de beer van de eeuwige dood.
Zo hoefden ze niet meer te lijden, maar ze stierven,
en zo stierf ook een stukje van mezelf.

Ze maakten hiervoor een lange tocht, op zoek naar warmte,
op zoek naar de beer.
De beer was niet makkelijk.
Ze zouden ermee moeten worstelen.
Hij gaf zijn drugs niet zomaar.
Een hoge prijs moesten ze ervoor betalen.
Ze moesten leven van de dood.
Ze werden zijn huurmoordenaren.

Er ging een hoop geld in om.
Het was een markt.
De beer was een slimme marktkoopman.
Het was een warlock, een heks,
en hij was dronken van het bloed van zijn slachtoffers,
komende tot een zalige en eeuwige dood.

Kon hem het schelen.
Alles ging hem om geld en drugs.
Anderen waren voor hem niets waard,
als wegwerpartikelen,
als sigaretten.

Velen gingen tot deze man.
Ze vonden het leven te zwaar.
Ze wilden de prijs niet betalen voor het geheimenis.
Ze wilden zo snel mogelijk van het lijden af ten koste van anderen,
over de ruggen en de lijken van anderen heen.
Om hun geweten te sussen begonnen ze de anderen te beschuldigen,
begonnen ze redenen te verzinnen waarom ze dit moesten doen.
Het was onderdeel van de drugs.
Het was een blame game.

Ik zag ze voor mijn ogen in het ravijn storten,
Ik zag ze met hun auto’s de rivier inrijden,
Ik hield van deze mensen.
Ik hoopt dat ik slechts droomde.
Waarom hadden zij hun zielen aan de duivel verkocht ?
Moet je dan nog grotere ellende maken om de ellende op te lossen ?

Grote draaikolken sleurden hen de dieptes in.
Het was de koning van de oceaan.

Ik hoopte dat ik droomde.
Ik hoopte dat het niet waar was.
Misschien was ik wel ziek, en niet zij.
Ik keek naar de beer, en zijn ogen zeiden
genoeg.
Het was een bloeddorstig beest.
Of zag ik het verkeerd ?
Ik twijfelde.

De ogen van het beest verscheurden zielen.
Op het laatst bestonden zij niet meer.
Zij hadden hun harten aan hem overgegeven.
Zij waren onderdeel geworden van de drugs.
Het was de drugs van de eeuwige dood,
van onwetendheid is zaligheid.

Ze wilden het niet weten.
Waar vochten ze voor ?
Ik weet het niet.
Ze waren in vergetelheid.

En het werd kouder.
En de beer nam hun harten in.
En zij bevroren, en werden tot ijsbomen.

Hier werden zij tot steen.
Geen leven meer van binnen.
Ik zag de zaligheid op hun gezichten.
Ze waren dood door moord.
Het was hun drugs.
Ze hadden er hun leven voor gegeven.
Nu straalden ze, maar het licht deed pijn aan
mijn ogen.
Ik kon hen niet waarschuwen.
Dat wilden ze niet, en ze waren toch dood.
Ze waren poppen van de beer.
Ze gingen in lange gewaden door de sneeuw,
als monniken.
Maar ze waren dood.
Eeuwig dood.

Alles stopten ze weg.
Er mocht niet over gesproken worden.
Ik kon alleen maar rennen, en wenen.
Ik moest mijzelf in veiligheid brengen.
Ik kon hier niet mee leven.
Waarom ? Waarom ?
Of droomde ik het maar, was het één van
mijn vele nachtmerries ?
Of was ik ziek, ijlde ik maar ?

Ik had het koud, dat wel.

Ik moest de duisternis vinden, want het licht
vrat aan mij.
Dit licht was vals, met zoveel illusies.
Dit licht was dodelijk, eeuwig dodelijk.
Al deze lichten stierven weg in de nacht.
Ze doodden ook henzelf.
Van moord kun je niet leven.
Geen moordenaar heeft eeuwig leven in zich.

De bek van de beer was rood van bloed.
Van de dood kun je niet leven.
Het was als rood gesteente.

En ik hoorde gegil.
Wie kan hier mee leven ?
En ze gaven zich over aan de beer.
Maar ik wilde het geheimenis van de beer
kennen.

En ik zag hen geloven in het ene en
eenmalige,
voor het andere was geen plaats.
Ik zag hen geloven in het eerste,
maar de eersten zullen de laatsten zijn.

De beer was wreed en genadeloos.
Er was een eeuwige straf voor hen die zijn
product niet kochten,

en daarom kochten de mensen het,
en hen werd geschonken een eeuwige dood.
Zo hoefden ze het gegil niet te horen,
en niet onder ogen hoeven te komen dat het
een leugen was.

Gewillige gaven ze zich over aan de leugen,
wat toen tot waarheid werd.
Als makke schapen kwamen ze tot de beer
die hen bedreigde.
Het Stockholm syndroom werd tot een
Zweden syndroom,
en toen tot het Europa syndroom.

Ze hadden er nu over verenigd en over
vergaderd,
en zouden nu het product verkopen.
Onder bedreiging, dwang, oplichting en
chantage.
Niets ging hen te ver, als het maar verkocht
werd,
als zij maar eeuwig dood konden blijven voor
het gegil van hen die beweerden dat het een
leugen was.
Hoe ver moet je gaan ?
Hoe diep kun je dalen ?
De beer heeft er een handel in, en verlegt
telkens zijn grenzen,

om steeds dieper te grijpen,
totdat de eeuwige dood heeft ingezet,
en niet meer kan worden weggerukt.
Het is nu eenmaal onderdeel van de drugs.
Men moet al die rituelen blijven doen om de drugs te laten werken,
anders had het nooit kunnen bestaan.

‘Ik kan het niet, ik kan het niet !’ riep ik.
Ik probeerde het uit te spugen, maar ze dwongen me het te slikken.
Nu was ik één van hen,
maar van binnen protesteerde ik.
Ik ging demonstreren.
En daarom stond ik op een zwarte lijst.
Ik moest een slaappil wezen, net als de anderen.
Maar de beer kon het lijstje niet eens vasthouden,
en kon het niet eens lezen,
en daarom vergiste hij zich de hele tijd.
De beer was verstrooid.
Ook was de beer vergeetachtig.
En zo kon ik ontkomen.
Ik waarschuw kinderen daar niet te komen.
Maar dan heb ik het gedaan, want ze gaan er graag naartoe.

Voor zovelen is het routine geworden,
ze gaan er dagelijks naartoe.
Van hun vergeetachtigheid moet ik het
hebben.
Ze zijn afwezig en hebben nergens tijd voor.

Het is een gevecht met een ijsbeer,
en er zijn beren in de zee.
Zij voeren oorlog tegen hetgeen zij niet
begrijpen,
maar van hun vergeetachtigheid moet ik het
hebben.
Ze zijn immers dood,
als een stilstaande klok die twee keer per dag
gelijk heeft,
en de rest niet kan volgen.

Ik moet het hebben van stilstaande klokken.
Ze geven me tweemaal per dag informatie.
Er zijn bijna geen werkende klokken meer in
dit land.
En daarom ben ik klokkenmaker geworden.

Soms wordt ik bezocht door een beer,
die mij kapotte klokken probeert te verkopen,
maar dan laat ik hem werkende klokken zien.
Dat vind hij maar niks.
Hij blijft zijn kapotte klokken verkopen,

onder zware bedreigingen.
Velen kopen het,
want werkende klokken vinden ze te duur.
En soms koop ik wat kapotte klokken,
om de onderdelen ervan te gebruiken om
werkende klokken te maken.

De beer en zijn kapotte klokken,
Ik snap niet wat hem bezield.
Maar de onderdelen zijn goed bruikbaar.
Ik ben klokkenmaker in hart en nieren,
dus ook geinteresseerd in kapotte klokken.
Ze inspireren mij, zij maken mij blij,
ze geven het leven zin, en maken van het
leven een uitdaging.

Hoog in mijn toren woon ik met mijn
klokken.
Ik geef ook lessen klokkijken.

De beer is nog steeds een klokkendoder,
een klokkenhater, en daarom verzamelt hij
kapotte klokken.
Hij is een klokkenbreker, een
klokkenvernieler,
een vandaal.
Altijd zie ik hem rondsjokken met zijn
kapotte klokken.

Hij is de klokkenjager.
Hij is in oorlog met klokken.
En, nu ja, soms moet er tegen bepaalde
klokken gestreden worden,
tweemaal per dag sta ik aan zijn zijde.
Tweemaal per dag hebben we een
gezamenlijke vijand.
Er is namelijk ook zoveel vals leven,
waar we de eeuwige dood tegen moeten
sterven.

De beer, koning van de gestopte tijd,
koning van het einde,
en soms moet de tijd ook even stoppen.
Zoveel klokken in de rivier gedumpt,
want ze dienden de mens niet meer, maar de
leugen.
Daarom zwemt de beer nog altijd in rivier en
zee,
om te zoeken naar zijn klokken.
Hij is een klokzoeker, een klokjager, een
verzamelaar van kapotte klokken.
Hij bouwt zijn rijk van kapotte klokken.

Ik ben de klokkenmaker.
De klok is het hart van de machine.
Ik heb geen tijd voor vreemde versjes.
Dat staat niet op de kalender.

Klokken zijn ook bruggen.
Ik ben daarom ook een bruggenbouwer.
Dat neemt niet weg dat ik velen zag sterven
die de beer volgden.
het is een trauma, het is een klok.
Het lijden is een klok.

Klokken zijn ook muren.
Zo is de klok een gids.
De klok is een kompas.

Ik staar naar de beer.
Nee, het is geen knuffelbeer.
Het is dodelijk.
Hij houdt van kapotte klokken en kapotte
kompassen.
Zo leidt hij hen voort tot een dodelijke
eeuwigheid.
Een poppenmaker is hij.

Het Soevenier

‘Thank you for taking me up, mr. clown,’ zei ik altijd als we weer naar grootmoeder’s plaats gingen.
Ik jankte altijd als we weer terugmoesten, maar de clown was altijd degene die me terugbracht.
‘Thank you for taking me up, mr. clown,’ zei ik altijd, ondanks dat we terug moesten.
Ik zag er altijd tegenop terug te gaan, maar de clown hielp me dan.
‘Nog eventjes maar,’ zei hij dan, en ik zag weer de rest van de tijd er naar uit om naar de plaats van grootmoeder te gaan.
Zij gaf me vele dekentjes voor het slapen.
De clown bracht me altijd, en bracht me weer terug.
‘Nog eventjes maar,’ zei hij altijd.
Hij was als een slaapliedje.
‘Nog eventjes maar.’

Hij bracht me ook wel naar andere plaatsen, zoals Brabant en Limburg.
Zuid Holland en Noord Holland stonden ook op de lijst, en natuurlijk Utrecht.
Ook Friesland was geliefd, en Frankrijk.

Gek genoeg geen Zeeland, maar daar ging ik later naar toe met werk, en met school.
Het was als een grote dierentuin, met vele gevaarlijke roofdieren.
Die waren achter tralies ja, tenminste dat dacht ik.

‘Nog eventjes maar,’ zei de clown als ik weer gebeten was.
‘Thank you for taking me up, mr. clown,’ zei ik altijd weer.
Hij was mijn beste vriend, mijn koerier.

Ik keek naar hem. Dan vaagde hij weer weg.
Hij was alleen een droom.
‘Thank you for taking me up, mr. clown.’
Hij kon snel, hij kon langzaam, hij kon hoog en laag.
Hij kon over water, en door de lucht.
Ook kon hij onder de grond.
Ik kon overal met hem naartoe, maar ik moest altijd weer terug.
‘Nog eventjes maar.’

Het nachtlied was wel aan hem uitbesteed.
Hij was een uitstekende zanger.
Eens bracht hij mij naar Californië,
en toen gebeurde het regelmatig weer,

en steeds weer.
We gingen langs zoveel gordijnen,
toch moest ik telkens weer terug, telkens
weer ontwaken.
‘Nog eventjes maar.’

Ik zag ze daar staan, die twee.
Waren jullie niet eens mijn buren ?
Toen gingen ze naar Californië.
Ik heb het nooit kunnen verwerken.
Ze waren broer en zus, en namen me overal
mee naartoe.
Ik was nog heel jong.
Toen ze vertrokken naar Californië lieten ze
de clown voor me achter.
Het was een aandenken aan hen.
Uiteindelijk bracht de clown me bij hen
terug.

Maar ik wilde terug naar het verleden,
toen we nog in Ermelo woonden en zij onze
buren waren.
Er was nu zoveel veranderd.
Dingen waren niet meer zoals ze waren.
Er was een kloof tussen ons die ik niet meer
kon overbruggen.
Ik wilde ook niet in Ermelo leven zonder hen.

Op een dag zijn ze toen teruggegaan naar Nederland
en gingen weer in Ermelo wonen. Ik ging toen naast hen
wonen. Mijn leven was nu compleet.

Ik woonde bij de clown, en de buren waren weer mijn buren.
En ze namen mij weer overal naartoe.
Ik had nu drie clowns, en ze noemden mij de grootste clown.

Oh Ermelo, ik mis je zo,
Oh Ermelo, je bossen en heides,
Je rijtjeshuizen, je winkelcentra,
zo vol natuur,
zo vol met clowns,
zo vol met machines,
Oh Ermelo, voor mij ben jij de allergrootste clown

Oh Ermelo, ik houd van jou,
Je bent mijn beste vriend,
Jij hebt me zoveel gegeven,
ook zoveel genomen voor mijn bestwil,
‘Nog eventjes maar,’ zei je altijd.

Oh Ermelo, soms heb ik me zo alleen
gevoeld,
Ik wilde je nooit verlaten,
maar we gingen verhuizen,
zoals de buren gingen verhuizen,
Ik had niets in te brengen,
je stootte me weg, ja, stootte me weg,
om me ergens tegen te beschermen,
het was de grootste storm in mijn leven,
Nooit heb ik het kunnen verwerken,
Altijd het gevoel te hebben iets te missen,
maar de clown was daar, als een soevenier.
Het zou me altijd weer terugbrengen.

De Rivier

Het stammenvolk was op een bepaalde manier ver van de rivier verwijderd. De grootte van de rivier werd bepaald door de ongelooflijk woeste krachten van de jungle. Ik zag eigenlijk ook geen andere uitweg dan dwars er doorheen, en door ervan te leren, het ten gunste te gebruiken. Het keerde zich ook tegen mij, en ik begreep het. Ik was natuurlijk een indringer. Nou ja, aan de andere kant had ik hier altijd geleefd, maar ik was nog nooit zo diep gekomen. Ik vreesde even voor mijn leven toen ik de woeste vrouwenstammen in de verte zag. Ze leken mij te negeren of zagen mij niet. Hoe dan ook zag ik ze als een bedreiging. Ze zouden zo om kunnen slaan. Ik had het eerder meegemaakt. Ik wilde hier eigenlijk helemaal niet wezen, maar ik had geen andere keus. Ik stond dichtbij de rivier waar hutten op palen waren. Er was hier verder niemand. Het stammenvolk was allemaal in de verte. Het zou zo om kunnen slaan. Ik moest uiteindelijk verder vluchten, want ik was hier indringer. Het woeste

gezicht van de jungle staarde mij aan. Ik had er geen zicht op wat het met mij wilde, of misschien negeerde het mij. Het water van de rivier was kalm. Ik had ook wel anders meegemaakt. Ik zwom naar de overkant, waar ik me iets veiliger voelde. Het stammenvolk was nu bijna niet meer in zicht. Ik stond voor een groot dilemma. Wat moest ik doen ? Ik ben uiteindelijk verder gegaan, langs de rivier, totdat ik bij een stam kwam. Deze stam leek rustiger, vriendelijker. Ik probeerde met hen te communiceren via gebarentaal, maar dat lukte niet echt. Ze hadden grote wervels, grote borstkassen, de vrouwen althans, want de mannen en kinderen waren dun. Er was hier verder geen dreiging. Dat was alleen aan de overkant van de rivier, in de verte. Ik bleef maar met gebaren erop te wijzen hoe zij aan de overkant waren. Daar kwam ik vandaan. Ik had heel wat meegemaakt. Ik kon het hen niet duidelijk maken. Het was alsof deze stammen langs elkaar heenleefden. Ik nam het in me op hoe ze hier leefden. Het was heel anders dan het stammenvolk aan de overkant. Ik zag in

de bloemen een gestalte, die ik ook in de rivieren duidelijk zag, alsof mijn verleden mij achtervolgde.

Kurak

Hij stond daar, buiten, het was al een beetje donker. Er was een filmpje op een groot scherm geweest. Die schermen waren overal door de stad, als reclames. Hij stond bij een groepje mensen verderop, maar hij was wel verstaanbaar. Hij keek toen naar mij, en zei dat ik leek op de persoon van het filmpje, zoals ik vroeger was. ‘Vroeger ?’ vroeg ik.

‘Ja, toen je als baby op dezelfde manier zo met je armen bewoog,’ zei hij. ‘Het deed me eraan denken.’ Ik liep naar de man toe. Hij leek op mijn oom Joop. ‘Bent u mijn oom Joop ?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei hij. Hij had donker haar.

‘Dan ben jij niet van Grietje en Herman, mijn grootouders,’ zei ik. Ik vroeg me af hoe hij me dan kende van vroeger. Hij draaide zich een beetje weg. Ik begon te twijfelen en voelde me zelfs onzeker. Waarom draaide hij nu ineens weg, alsof hij me negeerde. En hij kende mij ?

‘Maar wie bent u dan ?’ vroeg ik.

‘Je vader,’ zei hij.

‘Hoe kan dat ?’ vroeg ik.

‘We waren beiden afgeschoten,’ zei hij. ‘Toen kwam je in deze wereld.’

‘Oh, vóór mijn geboorte hier ?’ vroeg ik.

Hij knikte. ‘Dan ben je een engel ?’ vroeg ik.

Hij knikte weer.

Ik begon me een beetje weg te draaien. Het was al donker. Even vroeg ik me af of ik misschien voor de gek werd gehouden. Ik draaide toen terug.

‘Wie hebben het gedaan ? Wie hebben ons afgeschoten ?’ vroeg ik.

‘De gedeformeerde exodusers,’ zei hij, ‘oftewel de fisters, zoals ze ook genoemd worden.’

Het was oorlog. Hij verdween ook weer snel. Een jongen deelde wapens uit en munitie.

‘Zij zijn van ons weggegaan, maar waren van ons niet,’ sprak de jongen. ‘Verder heb ik niets meer te zeggen.’

Ik zag in de verte een stoet. Ze kwamen dichterbij. De oorlog was begonnen. We moesten vechten voor ons leven.

Ik was op zoek naar mijn vader. Even later vond ik hem weer. Hij zei dat hij Kurak heette, dat was onze achternaam. ‘Jij bent er één van Kurak,’ zei hij. Hij was nu ook zwaar bewapend, net als ik.

‘We komen er wel,’ zei hij. Hij rende weer weg. We moesten vechten.

‘Ik ben er één van Kurak,’ zei ik tegen mezelf. ‘Hoe bestaat het.’

Ik dreunde het lijstje van oud-gereformeerde predikanten op in mijn hoofd. Zij waren mijn wapens en munitie. Plotseling gleed er iets om mijn middel. Een band. Ik werd

opgehesen op een groot schip. Hier was mijn vader ook. Kurak.

‘De opname,’ zei vader. Hij glimlachte even.

‘Bedankt,’ zei ik.

Het schip had ook kanonnen. Het was een luchtschip.

‘De defo-exodusers zijn op weg naar hun gedeformeerde beloofde land,’ zei vader.

Toen ik wakker werd van de droom was het oorlog in mijn hoofd.

Einde

De Markies

Er waren vroeger van die verwarmingsclowntjes waarmee je je huis kon verwarmen, maar je betaalde er een hoge prijs voor. De clowntjes konden nogal flink stoken tussen familie leden, en scheurden zo vele families kapot. Dan hadden de ziekenhuizen en psychologen weer genoeg inkomsten. Er vanaf komen kon je niet, want de clowntjes begonnen dan te klagen, en konden hun geluid versterken tot sirenes. Het was een terreur, totdat de markies Omar Markees er wat tegen vond. Hij liet bepaalde fluitjes uit een ver land ervoor overkomen, waar hij flink wat voor had betaald, en van die fluitjes schenen de clowntjes rustig te worden. Het scheen iets met hun opvoeding te maken hebben gehad. Het enige probleem was dat de markies de fluitjes voor belachelijk hoge prijzen doorverkocht, maar velen hadden het er wel voor over om van het gejammer en geklaag van de clowntjes af te komen, en al dat gestook. De clowntjes konden ook verschrikkelijk liegen. De

markies werd steeds rijker, en de mensen steeds armer, maar ze begonnen zo wel van de clowntjes af te komen. Velen wilden niks meer met de clowntjes te maken hebben en dumpten ze in de rivier, om zo over te stappen op andere manieren van verwarming. De clowntjes hadden het land in de grootst mogelijke problemen gebracht. Voor sommigen was de markies een held, voor anderen een schurk. Er kwamen toen betere verwarmingsclowntjes op de markt, zodat na een tijdje de fluitjes van de markies niet meer zo nodig waren. De nieuwe verwarmingsclowntjes rekenden af met de oude verwarmingsclowntjes. Sommigen stond het idee van verwarminsclowntjes niet aan. Er werden veel van die clowntjes gestolen of vernield. Men ging vanaf toen ook andere soorten verwarmingen maken. Je kon het zo gek niet bedenken. Telkens als er weer problemen waren, ook op ander gebied, probeerde de markies er wat op te verzinnen, maar telkens weer was dat tegen een belachelijk hoge prijs, want de markies was een slimme zakenman. Velen konden het niet

betalen. Het volk werd armer en armer, en de markies telkens rijker. Het werd zo erg dat de mensen zeiden : ‘Och, waren de oude verwarmingsclowntjes er nog maar, toen was het zo erg nog niet.’ Maar ja, die waren grotendeels weg. Er waren er nog wel een paar over, en daar werd ook zelfs nog handel in gedreven, maar die waren echt onbetaalbaar. Mensen deden ik weet niet wat om weer zo’n ouderwets verwarmingsclowntje te kunnen bemachtigen, terwijl ze wisten dat het in wezen gewoon krengen waren. Alles beter in ieder geval dan hoe het nu was. Ook de fluitjes van de markies waren in de loop der tijden schaars geworden, en die waren nu ook onbetaalbaar duur. Maar mensen hadden het er wel voor over. Met de loterij werden ze nog weleens verloot, dus daar ging het geld van vele mensen naartoe. Ze wilden weer terug naar het verleden, ook al was het toen ook allesbehalve makkelijk. En men ging gokken, en men werd crimineel, om maar een verwarmingsclowntje te kunnen bemachtigen, het liefst nog met een fluitje

erbij. De ziekenhuizen, psychologen en gevangenissen draaiden goed, naast vele andere organisaties die goed aan het leed van het volk verdienden. De markies, die markies, die Omar Markees, dat was een boosaardig genie. Die had dit allemaal gedaan. Die had ook eens de verwarmingsclowntjes gebracht. Uit een ver land, zei hij. Ja ja. Hij wist precies hoe hij aan geld moest komen, op alle verkeerde manieren.

Rolgod

Hij kon horen dat de buren de televisie aanhadden. Het was niet hard. Hij kon niet exact de woorden verstaan, maar wel dat de nieuwslezer het telkens had over 'Rolgod'. Wat hij ervan begreep was dat het de naam was van een roltrap in een groot warenhuis. Er was iets met Rolgod aan de hand. Ten eerste was het een buitenaardse roltrap die ze Rolgod noemden. Het was daarom ook een buitenaards warenhuis. Ten tweede verslond Rolgod soms passagiers of voorbijgangers, tenminste hen die met de roltrap gingen en die hem niet aanstonden. Het was nogal een gevaarlijk warenhuis dus. Maar je kon er wel van alles kopen, dus sommige waaghalzen waagden zich eraan.

Tenminste dat was wat hij er van kon horen. Toen hij het later aan de buren navroeg was dat helemaal niet het geval. Rolgod was een alleraardigste god, of liever gezegd roltrap, die geen vlieg kwaad deed. Hij vroeg waarom Rolgod in het nieuws was. Dat had te maken

met een zekere speculatie. De buren dachten dat het om een reclame truuk was waar ze zoveel voor betaald hadden dat ze de nieuwslezer konden omkopen.

Rolgod bleef maar in het nieuws komen, en het warenhuis trok vele bezoekers. Allemaal wilden ze Rolgod zien. Het was een hele interessante roltrap die naar de hemel leidde, de hogere afdelingen van het warenhuis zogezegd.

Op een dag hoorde hij weer de tv bij de buren aan, en weer had de nieuwslezer het telkens over Rolgod. 'Maar niet zelf gaan invullen wat hij zegt,' zei hij tegen zichzelf. Later vroeg hij het aan de buren waar het over ging, maar de buren hadden niet goed opgelet dit keer. 'Het gaat altijd over Rolgod tegenwoordig, dus wij kunnen het niet meer bijhouden.'

Het bleek om een boek te gaan over Rolgod, waar hij later achter kwam. Het bleek geschreven te zijn door iemand die hem

vroeger Nederlandse les gaf op school. Hij besloot het boek te kopen. Het ging allemaal over Rolgod. Het waren allemaal verhalen. Het bleek dat het boek er eerst was, en toen hadden ze het nagebouwd in het warenhuis.

Hij herinnerde zich andere boeken die die man had geschreven, maar hij wist de inhoud niet meer. Het waren altijd hele bijzondere boeken, die hij ook wel voorlas in de klas. Maar hoe bijzonder die boeken ook waren, het huwelijk van die man ging er toch aan. Hij vond dat altijd vreemd. Hoe kun je zoiets moois schrijven en dat dan toch je huwelijk eraan gaat. Dat dacht hij soms ook over bepaalde muzikanten die zulke hemelse muziek maakten, maar toch gingen ze scheiden. Misschien miste er dan toch iets, of misschien was het het werk van Rolgod.

Einde

Rolgod II

Rolgod, die mensen uit elkaar trok om ze
hoger op zijn roltrap te laten gaan, naar
hogere verdiepingen van het warenhuis,
hemelse verdiepingen.
Verder was het een alleraardigste god.
Je moest hem alleen een beetje begrijpen.
Hij bedoelde het niet verkeerd.
Het was gewoon ter beveiliging.
Hij beschermde de mensen tegen elkaar.
Ook bracht hij de mensen soms terug naar
nieuwere versies van elkaar, hoger in het
warenhuis.
Die stonden daar gewoon paraat, en die kon
je gewoon kopen.
Het waren bijna robotten, als poppen.

Hij gaf ook advies welke je het beste kon
kiezen. Soms waren het nieuwere versies van
degenen die je had, en soms waren het totaal
nieuwen.

Rolgod, een sensatie.

Iedereen ging er graag naartoe, maar soms had hij woede uitbarstingen of begon hij te piepen. Soms verslond hij passagiers, maar dat was ook een beschermings systeem. Want soms waren er passagiers bij die verkeerde bedoelingen hadden met Rolgod. Sommigen zouden Rolgod maar wat graag willen ontvoeren, en gebruiken voor iets heel anders, voor hun eigen karretjes, maar dat kon natuurlijk niet. Rolgod was veel te groot. Hij was immers een roltrap, en zwaar beveiligd ook.

Als hij begon te piepen was je de klos, tenminste als je verkeerde bedoelingen had met Rolgod. Nee, Rolgod trapte nergens in. Hij was immers Rolgod.

Sommigen konden Rolgod niet uitstaan.
Ze konden Rolgod wel schieten, maar dat kon natuurlijk niet.
Rolgod schoot op hen, en trok hen zo de roltrap in, en dan werden ze zelf gemaakt tot een trede van de roltrap. En zo werd Rolgod al snel de langste roltrap ter wereld. Je kon

naar zoveel verdiepingen gaan, en er kwamen er telkens weer zoveel verdiepingen bij, want velen hadden een grote haat naar Rolgod.

Telkens was hij in het nieuws. Sommige mensen werden er niet goed van. Altijd ging het maar weer over Rolgod. Had die nieuwslezer niet iets anders op te lezen ? Ze vonden het allemaal maar zwaar irritant. Rolgod was wel de ster van het feestje. Ze voelden dat er geen aandacht meer voor hen was, alleen nog maar voor Rolgod. Maar ja, Rolgod deed de mensen goed, en bracht nieuwe dingen op de markt. Dat konden bepaalde mensen niet hebben, omdat ze wilden dat iedereen naar hun markt gingen, en niet naar dat warenhuis van Rolgod. Ze dreven ook een beetje de spot met Rolgod, en zouden er dan ook nooit naartoe gaan.

Maar ja, steeds meer bedrijven gingen samenwerken met Rolgod, en zo ontkwamen ze er bijna niet meer aan. Ze wisten waar ze zouden eindigen als ze te dicht bij Rolgod in de buurt zouden komen, dus velen trokken de

steden uit, de natuur in. Maar ja, in de natuur waren de wilde dieren, en die hadden soms ook wel trek in een lekker hapje. Ja, geef ze eens ongelijk. Die moesten natuurlijk ook eten. Daarom gingen vele Rolgod haters dan maar onder de grond. Maar ja, daar waren ook veel wilde dieren, en ook hele onbekende, en die hadden ook vaak grote honger. Ja, geef ze eens ongelijk. Zij moeten ook leven en eten. En daarom gingen velen toch maar weer terug naar Rolgod, en probeerden toch maar weer aardig tegen hem te doen, want tja, wat moet je anders ?

Rolgod, geen roltrap om mee te sollen. Zonder Rolgod zul je niet eten, en kom je eigenlijk geen winkel meer in, want allen zijn ze een onderdeel van de winkelketens van Rolgod.

Eens daagde een klein jongetje Rolgod uit voor een gevecht in de bergen. Rolgod ging op de uitdaging in en vertrok uit zijn warenhuis naar de bergen, terwijl het hele warenhuis hierdoor instortte. Het kon Rolgod

allemaal niets schelen. Hij hoorde het gegil achter zich, maar hij was helemaal gefixeerd op het jongetje wat hem had uitgedaagd. In de bergen kon Rolgod het jongetje niet vinden, en zocht en zocht maar. Ineens kwam het jongetje uit een grot en riep : Kiekeboe.

Rolgod kon de grot niet in. Daarvoor was hij veel te groot. 'Kom dan, kom dan,' zei Rolgod. Maar het jongetje bleef in de grot, en Rolgod werd steeds woester. Het jongetje begon hem meer en meer te kleineren en was dus bij Rolgod aan het verkeerde adres. Telkens als Rolgod dichterbij kwam rende het jongetje de grot weer in, tot grote woede van Rolgod. Rolgod moest en zou het kleine gaatje ingaan, dus hij nam een hele grote aanloop van wel een paar kilometer, en toen ramde hij zichzelf gewoon het kleine gaatje in. Maar je begrijpt het wel : Toen kwam Rolgod helemaal vast te zitten. Na lang wrikken kon Rolgod zich er weer uithalen, maar hij was niet meer dezelfde. Hij was in de verste verten geen roltrap meer, maar als

trein zou hij het nog wel goed doen, en toen is hij dat maar geworden.

Die goede oude dagen van Rolgod. De mensen spraken er veel over. Het warenhuis bestond niet meer. Dat was geheel ingestort toen hij de benen nam. Zoveel mensen stonden op de trap die ook allemaal naar beneden vielen. Het was een hoop gegil, en een groot rumoer. Maar Rolgod kon het niet schelen. De mensheid had allang afgedaan voor hem. Altijd was hij de alleraardigste geweest, maar nooit was de mens echt dankbaar. Toen hij een trein was geworden wilden de mensen hem wel weer een nieuwe kans geven, en ze moesten wel, want ze wilden niet nog een keer zoiets meemaken. Elke dag weer maakte hij zijn ritjes. Hij wilde niks meer van winkels weten. Maar toen begon hij zich toch wel weer te vervelen. 'Eens een roltrap, altijd een roltrap,' zei hij tegen zichzelf, en toen is hij het toch maar weer gaan proberen. Maar sindsdien liet hij zich niet meer storen door kleine jongetjes

die hem uitdaagden voor een gevecht. Hij wist namelijk waar het op uit kon lopen.

Rolgod was altijd volop in het nieuws. De nieuwslezers noemden altijd zijn naam vele keren als ze hun nieuws voorlazen. Het was het meest genoemde woord van nieuwslezers. Rolgod wilde alsmaar hoger en hoger. Van verdieping tot verdieping. Nog steeds had Rolgod vele vijanden die hij als tredes kon gebruiken. Op het laatst waren er geen vijanden meer over, en toen stopte ook gelijk de groei van het warenhuis. Dat vond Rolgod natuurlijk heel vervelend, want hij wilde steeds hoger. En toen is hij zelf maar vijanden gaan bouwen, robotten. Hij zette ze overal neer, ook tussen de mensen, en zo had hij nog wat te doen, en een manier om nog verder te bouwen.

Ik ging naar de supermarkt en vroeg om zoutloze soep. Het meisje begon heel zenuwachtig te doen, en kon bijna niet spreken. Ze moest er heel veel moeite voor doen. Ze begon allemaal zenuwachtig heen en weer te lopen, en kwam steeds terug met zakjes, voornamelijk fruit. In principe moest de zoutloze soep gewoon nog gemaakt worden. Ze zei toen dat ze het later wel zouden brengen. Bij mij thuis was er een feestje. Ik stond even later in de badkamer voor de spiegel. Iedereen liep in en uit. Met een paar mensen zouden we naar de zee gaan. Treblinka was er ook bij.

Bij het strand aangekomen trokken we al onze kleren uit, en renden over het strand. Het was al donker. In de verte kon de grote stad nog gezien worden, maar ik keek liever naar het strand en de wildernis die er omheen lag. Er kwam toen ineens een heel groot

varken op ons af met rechtopstaande oren. 'Het is al laat,' gromde het varken. 'Waarom zijn jullie nog op ? En wat doen jullie op het strand ? Jullie horen in de stad te wezen. Terug nu.'

Treblinka wilde het varken de strot doorsnijden. 'Nazi varken !' riep ze, en trok haar mes.

Ik zei : 'Niet doen ! Dan gaat het alarm van de stad af en dan hebben we de poppen aan het dansen, want dan komen ze allemaal !'

Maar Treblinka luisterde niet, en slachtte het varken af. Grote sirenes gingen er toen af, en stofwolken kwamen vanuit de stad. Een hele kudde varkens kwam toen vanuit de stad het strand op rennen.

'Ren nu voor je leven !' riep Treblinka.

'Waar naartoe ?' vroeg ik.

'Naar Sobibor, mijn zus,' zei Treblinka. 'Ze woont in het oerwoud.'

Toen zijn we allemaal de wildernis in gerend. Treblinka kwam niet mee. Ze liep gewoon rustig met haar mes naar de kudde varkens toe die kwamen aanstormen in de verte. Ik durfde niet te kijken. Ik ben toen doorgerend, de anderen achterna. Het geluid van de varkens was verschrikkelijk. Na lang rennen kwamen we aan bij een hut waar Sobibor woonde. Ze stond naakt achter een soort natuurgordijn wat ze zelf had gemaakt, wat rondom haar hut stond om haar terrein af te bakenen. Ik durfde niet naar haar te kijken. Ik besefte toen dat ik zelf ook naakt was. Het was donker.

'Dus jij bent de zus van Treblinka ?' vroeg ik.

Ze zei niks. Ik vroeg het nog een keer, maar ze zei gewoon niks terug. Na een tijdje kwam Treblinka terug met een bebloed mes. 'Jullie kunnen terug,' zei ze. 'De varkens zijn dood.'

'Waarom zijn ze ons gebied binnengekomen ?' vroeg Sobibor aan Treblinka.

'Die varkens ?' vroeg Treblinka.

'Nee, die stedelingen hier die je hebt meegenomen,' zei Sobibor.

'Je moet niet zoveel vragen stellen, zus,' zei Treblinka.

'Varkensvriendjes, hè ?' zei Sobibor. Toen draaide ze zich om en ging haar hut binnen.

'Niet zo boos doen,' zei Treblinka.

Maar Sobibor sprak niet meer. Treblinka zei dat ze van binnen plannetjes aan het maken was, maar wij wisten niet welke plannetjes.

'Jullie kunnen beter weggaan,' zei Treblinka.

Toen zijn we teruggegaan naar de stad. Er waren geen varkens meer. En bij mijn huis

stond het supermarkt busje te wachten. 'De zoutloze soep,' zei het meisje.

Ik nam het aan en vroeg haar waarom ze zo lang hebben gewacht. 'Voor de klant,' zei ze toen.

Ik nam het aan en wilde betalen, maar dat hoefde niet. Ze waren nog steeds beschaamd dat ze het product niet hadden. Ik ben toen naar binnen gegaan. Er was niemand meer. Het was er een zwijnenstal na het feestje. Ik keek naar de zoutloze soep. 'Wat zou er nog meer voor rommel in kunnen zitten ?' vroeg ik mezelf af. Ik vertrouwde het allemaal niet meer. Ik keek op de achterkant van de verpakking en er was zo'n lange lijst met stoffen die ik allemaal niet kende. Ik durfde het niet aan, en met een honger gevoel ben ik toen terug gegaan naar het strand. Ik zag de dode varkens er liggen. Het hele strand lag er bezaaid mee. Ik ben toen teruggegaan naar de hut van Sobibor.

Weer stond ze achter haar natuurgordijn, wat een soort voorhangsel van haar terrein was rondom haar hut. Ik durfde niet dichter bij haar te komen.

'Nee, jongen, niet hier komen,' zei ze.

'Waar is Treblinka ?' vroeg ik.

'Gaat je niks aan,' zei Sobibor.

'Ze had in eerste instantie gezegd dat we naar jou moesten rennen om ons leven te redden,' zei ik.

'Ik red geen levens, en al helemaal niet van stedelingen,' zei ze.

Ik kwam iets dichterbij staan. Haar borsten waren bijna zichtbaar. 'Kom geen stap dichterbij, jongen,' zei ze.

'Die borsten van je, hè,' zei ik. 'Hebben die ook melk ?'

'Ja, waarom vraag je dat ?' vroeg ze geirriteerd.

'Ik heb namelijk zoutloze soep van de stad gehad, van de supermarkt, maar ik vertrouw het nog voor geen meter,' zei ik.

'Nog één stap verder en ik werp een speer door jouw melkloze borst,' zei ze dreigend en bitter.

'Je zus is een stuk makkelijker,' zei ik.

'Dat lijkt maar zo,' zei ze. 'Je kent haar niet.'

'Gaat dit mijn leven kosten ?' vroeg ik.

'Alles,' zei ze.

Ineens trok ze een mes. 'Varkensvriendjes hè ? Wij hebben het niet zo op varkensvriendjes,' zei ze.

'Je hebt ook op een sportschool gezeten, een vechtschool met je varkensvriendjes.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg ik. 'Maar nee, geen varkensvriendjes.'

'Je werd onderwezen door de stad om je varkens te verdedigen, om voor ze te vechten,' zei ze. 'En het loon was zoute soep, stadse meisjes, en allerlei andere troep. Kom niet dichterbij.'

'Ik was al aan het afkicken van zoute soep en stadse meisjes,' zei ik. 'Maar ik was bang dat ze er nog meer rommel doorheen hadden gegooid. Die lijst achterop de verpakking van de zoutloze soep was lang en met onbekende stoffen.'

'Goed,' zei ze. 'Ik zie dat je wil leren. Ik heb hier wel wat erwtensoep voor je, puur natuur. Maar mijn melk krijg je niet.'

'Waarom geen melk ? Waarom heb je anders melk dan ?' vroeg ik.

'Je moet jezelf niet zo lopen opdringen,' zei ze. 'Wees blij dat je nog leeft, maar dat kan ieder moment veranderen.'

'Blijf waar je bent,' zei ik toen. Ze wilde nog steeds niet zeggen waar Treblinka was, en ik begon haar te roepen.

'Geef me dan die erwtensoep maar als je zo moeilijk doet, Sobibor,' zei ik.

'Goed,' zei ze.

Even vertrouwde ik haar erwtensoep ook niet, maar ik moest toch wat. Ik kreeg een kommetje met erwtensoep van haar en begon te eten. Wat ze er allemaal doorheen had gegooid wist ik niet, maar ze zei dat het puur natuur was. Wat er toen gebeurde kan ik me niet meer herinneren, maar ik werd even later wakker in haar hut op een soort mat. 'Wat heb je met me gedaan ?' vroeg ik.

'Varkensvriend,' zei ze.

'Dat ben ik niet,' zei ik. 'Als dat zo is, sorry dan. Ik ben nog jong.'

'Varkensvriend,' zei ze weer.

'Ik wil jouw vriend dan zijn,' zei ik.

'Ik heb geen varkensvrienden,' zei ze. 'Ik maak ze niet. Ik kook ze op.'

'Oh, u bent kannibaal, om dat maar even met een duur woord te zeggen ?' vroeg ik.

'Wij eten varkens,' zei ze. 'Nazi varkens.'

'Ten eerste ben ik geen varken, en ten tweede al helemaal geen nazi,' zei ik. 'God, wat haat ik die lui.'

'Waarom woonde je daar dan, varkensvriendje ?' vroeg ze.

'I... ik weet het niet,' zei ik. 'Ik ben daar geboren, en daar opgetogen. Kan ik het helpen ? Toen ik erachter kwam was het al te

laat. Waar kon ik heen ? Dankzij Treblinka ...' maar verder kon ik niks zeggen, want ze had haar voet op mijn mond gezet.

'Dankzij Treblinka wat ?' vroeg ze. 'Je bent een varkenskind. Helemaal erg, van die nazi's.'

'Misschien was ik door hen ontvoerd als baby en deden ze net alsof ik hun kind was,' zei ik.

'Ja ja,' zei ze, 'en dat moet ik geloven ?'

'Als het kan,' zei ik. 'Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik daar hoorde. Maar bij jou voelt het alsof ik thuis ben gekomen. Je bent zo vriendelijk, gastvrij en begrijpend. Dat heb ik altijd gemist.'

'Varkenskindje,' zei ze.

'Ze moet wennen,' zei Treblinka die in de opening van de hut stond. 'Je was inderdaad ontvoerd. Maar ik heb je teruggehaald.'

'Het heeft lang geduurd,' zei ik. Sobibor liep weer naar buiten. 'Beter laat dan nooit,' zei Treblinka. Ze gaf mij toen een kommetje met melk.

'Toe maar weer,' zei Sobibor die achter haar stond.

'We moeten,' zei Treblinka.

Toen zei Sobibor voor een lange tijd niks, en ging weer bij haar natuurgordijn staan.

Einde

Vreemde Bijwerkingen

Een man lijdt aan zware nachtmerries. De nachtmerries gaan gewoonlijks over twistzieke vrouwen. Dat is ook de reden waarom hij geen relatie wil, omdat hij al genoeg heeft aan de vrouwen in zijn nachtmerries. Hij raakt er ook zwaar moe van. Ook is hij bang te gaan slapen. Hij is altijd weer opgelucht als hij weer wakker is. Hij kan de vrouwen in zijn nachtmerries niet uitstaan. Vaak vervloekt hij zijn nachtmerries en de twistzieke vrouwen in zijn nachtmerries.

Op een dag ziet hij het niet meer zitten na zo'n zware nachtmerrie en gaat naar een psychiater. De man luistert erg geinteresseerd naar hem. 'Meneer van Tegelen,' zei de psychiater. 'Ik vindt het erg dapper dat u

hierover bent komen vertellen. Dat doen er niet velen, en dan vooral met groot en afschuwelijk detail. Weest u anders maar blij dat het slechts nachtmerries zijn en geen realiteit, maar lastig het wel. Dat kan ik me goed voorstellen dat het u gek drijft.'

'Wat kan ik er tegen doen ?' vroeg de man.

'Er zijn twee dingen die u kunt doen,' sprak de psychiater. 'Als eerste zou ik zeggen : zoek de natuur op voordat u gaat slapen. Daar wordt u rustig van, en misschien heeft het positief effect op uw dromen. Ten tweede raad ik u aan ook vooral geen vrouw te nemen. Dat zou alles alleen nog maar erger maken. Heeft u vroeger misschien nare relaties gehad ? Of heeft u enig idee waar deze nachtmerries vandaan zouden kunnen komen ?

'Nee,' zei de man. 'Ik heb altijd al deze zware nachtmerries gehad over twistzieke vrouwen. Daarom heb ik dieper sociaal contact altijd ontweken. Er waren altijd wel vrijwilligers,

maar ik durfde het niet aan vanwege de nachtmerries. Als ze erger zouden worden zou ik het gewoon niet overleven. Ik had altijd het gevoel dat ik door die nachtmerries op het randje tussen leven en dood was.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei de psychiater, 'maar is er nooit eens iets ergs gebeurd waar die nachtmerries vandaan zouden zijn gekomen ?'

'Ik zou het niet weten,' zei de man.

'Denkt u eens goed na,' zei de psychiater. 'Hoe was uw moeder, en hoe waren andere vrouwen om u heen toen u een kind was, zoals tantes en oma's, juffrouws, buurmeisjes, enzovoorts ?'

'Lief en aardig,' zei de man, 'voor zover ik me kan herinneren, maar eigenlijk kan ik me er niet veel van herinneren, omdat die nachtmerries me gewoon beheersten. Ik had het gevoel alsof ik langs mijn leven heenleefde.'

'Dat is heel vervelend,' zei de psychiater. 'Ik kan me voorstellen dat u zich zo voelt.'

'Wat kan ik doen, dokter ?' vroeg de man, 'want die vrouwen maken me gek. Ik kan wel janken. Ze maken me ook boos, maar ze zijn niet makkelijk. Ze zijn levensbedreigend. Ze bedreigen me en chanteren me voortdurend. Ik kan me niet verdedigen, anders wordt ik mijn huis uitgezet, of halen ze de politie erbij en kom ik in de gevangenis, enzovoorts enzovoorts.'

'Dus die vrouwen zijn in je nachtmerries van de woningbouw ofzo, of is jouw huis van hen, of hoe zit dat ?' vroeg de psychiater.

'Van alles, dokter,' zei de man. 'Soms is mijn huis van hen, wonen ze bij me in, of soms zijn ze van een bepaalde organisatie die alles voor me regelt.'

'Dus ze helpen u ook ?' vroeg de dokter.

'Niet echt,' zei de man.

'Maar wel een beetje ?' vroeg de dokter.

'Tja, eh, van de wal in de sloot, alsof ik daar vast zit, als een soort gevangenis,' zei de man. 'Ik weet niet hoe ik er terecht ben gekomen. Het is alsof ze me erin praten.'

'Ingewikkeld,' zei de psychiater. 'Kunt u het eens uittekenen voor mij ?'

'Ik durf het niet,' zei de man. 'Ik vertel het liever.'

'En waarom durft u niet ?' vroeg de psychiater. 'Omdat het te confronterend is ?'

'Ja,' zei de man. 'Alsof ze me er voor terug gaan pakken.'

'Lieve help,' zei de psychiater. 'U zit in een lastig pakket. Heel vervelend. Ik heb echt met u te doen. We vinden wel een oplossing. Vertelt u het dan maar gewoon hoe de zaken

ervoor staan, en dan maak ik wel aantekeningen. Vindt u dat goed ?'

'Ik heb liever dat u niets opschrijft,' zei de man, 'want dan pakken ze me geheid terug.'

'Oh, lezen ze mee ?' vroeg de psychiater.

'Ik weet het niet,' zei de man. 'Ik ben er gewoon bang voor dat ik er nachtmerries van ga krijgen.'

'Maar zijn het bestaande personen of fictief ?' vroeg de dokter.

'Fictief,' zei de man. 'Ik ken ze niet. Alleen van mijn nachtmerries dan.'

'Vreemd,' zei de dokter. 'Nu ja, ik zal het dan gewoon proberen te onthouden, maar als u dan weg bent, mag ik het dan opschrijven ?'

'Liever niet,' zei de man.

'Goed,' zei de dokter. 'Dan doen we dat ook niet. Dus die twistzieke vrouwen hebben u ergens ingepraat en u kunt er niet meer weg ?'

'Ik heb nergens anders om naartoe te gaan,' zei de man. 'Alsof ik verlamd ben, en het is koud buiten. Ik ben bang dat ze me op straat zetten.'

'Lieve help,' zei de psychiater. 'Ingewikkelde dromen, en ja, dat zijn nachtmerries.'

'Die vrouwen, of die nachtmerries, drijven mij helemaal gek, dokter,' zei de man. 'Ik mag me niet verdedigen. Zij mogen alles bij me doen en tegen me zeggen, en ik mag niks terugzeggen, en al helemaal niets terugdoen.'

'Dus ze slaan u ook ?' vroeg de dokter.

'Ander onderwerp,' zei de man.

'Ik probeer het te begrijpen,' zei de dokter.

'Ja, ze slaan me, en dagen me uit,' zei de man. 'Ze kleineren me de hele tijd door.'

'Bizar,' zei de dokter. 'En zijn het telkens dezelfde vrouwen ?'

'Vaak wel, maar soms anderen,' zei de man.

'Hoeveel ongeveer ?' vroeg de psychiater.

'Kan oplopen tot in de honderd, maar het zijn vaak dezelfden,' zei de man. 'Ze wisselen elkaar af. Sommigen zie ik eens maar nooit meer, en anderen een paar keer.'

'En die doen dan erge of enge dingen met u ?' vroeg de psychiater.

'Ja,' zei de man, 'zo kun je dat wel zeggen. Hele erge en enge dingen.'

'En daar kun je niet over praten ?' vroeg de psychiater.

'Heb ik gedaan, aan het begin van het gesprek,' zei de man.

'Ja, maar nog meer,' zei de dokter.

'Nee,' zei de man. 'Ik kan het meeste niet vertellen.'

'Uit angst ?' vroeg de dokter.

De man knikte.

'Angst voor wat ?' vroeg de dokter.

'Wraak,' zei de man.

'Oh ja, die bedreigingen,' zei de dokter. 'Maar het is nu overdag. Er zijn nu geen nachtmerries.'

'Als ik erover praat zit ik er middenin,' zei de man.

'Als een dagmerrie,' zei de dokter.

'Zoiets,' zei de man.

'Maar ik ben bij je,' zei de dokter.

'U kunt er niet tegen op,' zuchtte de man. 'Die vrouwen zijn te sterk en moeilijk.'

'Maar ze bestaan niet,' zei de dokter, 'en ik besta wel.'

'Ze bestaan in mijn hoofd,' zei de man.

'Goed, ik zal u medicijnen geven,' zei de dokter. 'U slikt ze, twee op een dag met water. Dan komt u volgende week terug om te vertellen of het geholpen heeft.'

'Okay dokter,' zei de man.

De volgende week komt de man zeer depressief terug bij de psychiater.

'En ?' vroeg de dokter.

'Ziet u het niet ?' vroeg de man. 'Ik ben gesloopt.'

'Door wie ?' vroeg de dokter.

'Depressie,' zei de man.

'En hoe gaat het met de twistzieke vrouwen ?' vroeg de dokter.

'Wie zijn dat ?' vroeg de man.

'Nou ja, zeg,' zei de psychiater. 'Vorige keer ijverig over gesproken. Je nachtmerries.'

'Wat bazel je,' zei de man. 'Ik ben gewoon moe en depressief.'

'Geen nachtmerries ?' vroeg de dokter.

'Huh ? Nee,' zei de man.

'Dan hebben de medicijnen goed geholpen,' zei de dokter. 'Geheugenverlies is dan een nare bijwerking, maar het kan van pas

komen. Depressie en vermoeidheid zijn ook bijwerkingen.'

'Ik wil er vanaf,' zei de man.

'Ja, maar dan komen de nachtmerries weer terug, de twistzieke vrouwen,' zei de dokter.

Even keek de man hem verschrikt aan. 'Dokter, de twistzieke vrouwen ? Wie zijn dat ?'

'Laat maar,' zei de dokter. 'Dat wil je niet eens weten. Ik zal je extra medicijnen meegeven, en die slik je ook twee keer per dag met water. Dan heb je de dubbele portie.'

'Goed dokter,' zei de man.

De week daarna kwam de man vrolijk binnen.

'Het heeft gewerkt zie ik,' zei de psychiater.

'Wat ?' vroeg de man.

'Nou, de medicijnen,' zei de psychiater.

'Ik slik geen medicijnen,' zei de man.

'Waarom bent u dan hier ?' vroeg de psychiater.

'We hadden een afspraak,' zei de man, 'maar voor wat weet ik niet meer.'

'Oh, die bijwerkingen,' zei de dokter. 'Meer geheugenverlies. Maar ja, je bent in ieder geval van je twistzieke vrouwen en depressies af.'

'Wat bazel je ?' vroeg de man. 'Heb ik nooit last van gehad. Ik kom hier nooit meer. Ik houd niet van leugenaars.'

'Goed, probleem opgelost,' zei de psychiater. 'Volgende patient.'

De man slenterde naar huis. De weken erna had hij al snel een vriendin. Maar ze lokte

hem telkens uit. Hij vond haar twistziek. 'Een beetje twistziek is wel charmant bij een vrouw,' zei hij tegen zichzelf. Hij trok bij haar in, maar sindsdien had ze wel heel veel de touwtjes in de handen. Eigenlijk regelde ze alles voor hem, en bemoederde ze hem. Ook begon ze te dreigen en te chanteren. Hij kon niets doen, anders zou hij het huis uitgezet worden.

Al snel kwam hij weer terug bij de psychiater.

'Ben je daar weer, jongen,' zei de psychiater.

'Heb je nog wat medicijntjes voor me,' zei de man. 'Ik heb het goed te pakken. Een twistzieke vriendin, en ik ben er afhankelijk aan.'

'Daar gingen je nachtmerries vroeger ook over,' zei de dokter. 'Het lijkt erop alsof het nu werkelijkheid is geworden.'

'Nee,' zei de man. 'Je bazelt. Ik heb nooit nachtmerries gehad.'

'Goed,' zei de dokter. 'Zeg, ik kan je echt niet teveel medicijnen meegeven, want je schijnt er overgevoelig voor te zijn. Je geheugen zou er geheel aangaan.'

'Alles beter dan dit,' zei de man.

'Nog één keer dan,' zei de dokter, en gaf hem medicijnen mee.

De volgende week kwam de man brullend terug. 'Ik heb er nu nachtmeries bij door die medicijnen !' riep hij. 'Ik heb het nu dubbelop. Twistzieke vrouwen.'

'Dan zijn we weer terug bij het begin,' zei de dokter, 'sterker nog : het is erger geworden, want je hebt nu ook een twistzieke vriendin.'

'Ik kom nooit tot rust,' zei de man.

'Het is een bijwerking,' zei de dokter. 'Ik zei u al dat u overgevoelig was voor medicijnen,

dus het is beter dan nu er ook echt mee te stoppen.'

'Stoppen de nachtmerries dan ook ?' vroeg de man.

'Wie weet,' zei de dokter.

De week daarna kwam de man hysterisch terug. 'Het wordt alleen maar erger, dokter,' zuchtte de man in paniek.

'Geef het de tijd,' zei de dokter.

'Doe iets, dokter,' zei de man, 'want ik begin gek te worden.'

'Relatie therapie kan misschien ook helpen,' zei de dokter.

'Ik heb de hoop al opgegeven,' zei de man, 'maar het schijnt wel besmettelijk te zijn. Anderen om me heen zijn er ook al door aangetast.'

Die nacht had de dokter zware nachtmerries over twistzieke vrouwen. Wat hij ook probeerde, hij kwam er niet meer vanaf. Zijn medicijnen maakten het alleen maar erger, en hij begon vreselijk aan zichzelf te twijfelen en al zijn medicijnen. Hadden die immers ook niet zijn patient erger gemaakt, en ervoor gezorgd dat het op hem overfloepte ?

De dokter zag het niet meer zitten. Hij wilde ook geen dokter meer zijn. Hij is toen maar speelgoedwinkelier geworden, maar van de twistzieke vrouwen is hij nooit meer afgekomen.

Einde

De Behanger

Ik stond bij zijn huis op de bus te wachten, maar hij kwam naar buiten. Hij herkende mij

niet, want we hadden alleen brief contact gehad. Hij keek naar me, en ik deed net alsof ik langs het bushokje liep en ging weer terug. Ik zag nog wel dat hij ook naar het bushokje ging om op de bus te wachten. Ik nam een bus later. In de stad kwam ik hem weer tegen in een boekenwinkel. Hij begon hele verhalen tegen mij op te hangen, en hij wist niet wie ik was. Ik ben toen weer weggegaan, maar kwam hem even later weer ergens anders tegen, in een andere boekhandel.

Toen ik thuis was schreef ik hem een brief.
Ik begon allerlei vreemde tekens op te schrijven.
Waarom wist ik niet.
Ineens stond hij achter me.
Hij zei dat hij een buitenaardse was.
Ik kon me ineens nog maar weinig herinneren.
Wie was hij ?

Hij keek me aan, staarde naar me.
Toen begon hij weer hele verhalen tegen me op te hangen.

Ik begreep er niet veel van.
Het was alsof hij door mijn hoofd probeerde te breken.
Ik had boeken bij hem besteld, per post, zei hij.
Toen herinnerde ik me het weer.
Ik begon te trillen en moest neerliggen.
Hij haalde een apparaat uit zijn zak, en deed iets bij me.
Ik viel in slaap, en werd wakker in een cabine waar ik lag.

Hij noemde zichzelf de dokter, boekendokter, en hij was een verhaal.
Toen ik terugkwam achter mijn bureau kon ik niet stoppen met schrijven.
Ik schreef en schreef maar.
Maar het waren allemaal vreemde tekens, en ik begreep er niets van.

Hij moest toen even douchen.
Toen hij klaar was ging hij weer weg.
Na alle vreemde tekens begon ik eindelijk de vertaling op te schrijven.

Het leek wel alsof het boek zichzelf schreef
en alsof hij door me heen schreef.

Ik zei : Wat doe je ?

Hij zei dat hij ook de lezersdokter was en de schrijversdokter.
Ik voelde me warm worden, en toen fris.
Ik voelde hoe ik in het oerwoud gleed.
Toen was ik vuil.
Ik kwam tot het oerwoud water, een rivier, en ging erin baden.
Het was prachtig fris groenbruin water.

Ik werd toen wakker van mijn droom en keek naar hem.
Maar het waren slechts patronen op het behang.

De water telefoon

En zo heb ik een oom die zweert bij water technologie.

Hij is uitvinder.
Hij had een water telefoon uitgevonden,
omdat water zo goed zou reageren op
communicatieve signalen.
Het systeem werd als een soort gigantisch
zwembad, wat door heel het land werd
aangelegd. De telefonisten waren als
boorders die in het water boorden.
Dat waren grote robotten die de signalen
opwekten en de verbindingen legden.
Volgens mijn oom zou het veel goedkoper
zijn, en veel accurater.
Water was nu eenmaal veel communicatiever
en kon alles veel beter geleiden.
En zo werden er waterkabels aangelegd.
Het was dan wel weer heel speciaal water,
want mijn oom had het afgetapt van een
bepaalde planeet.
Hij maakte ook speciale bitjes voor in de
mond waardoor er gecommuniceerd kon
worden door het speeksel wat in
samenwerking met het bitje bepaalde codes
schiep om boodschappen mee op te vangen.
Zo had je de telefoon altijd bij de hand,
oftewel in de mond.

Het Ontwustzijn

Ik ben weer in de nachtmerrie, die zich altijd
weer voordoet als de werkelijkheid.

Alleen als ik droom ben ik in de werkelijkheid, of als ik dagdroom.
Ik besta niet. Ik heb geen bewustzijn. Het is bedrog van de natuur.
Ik ben dagdromen. Ook dit bedrog zal wegebben, het bedrog van bewustzijn.
Er zijn veel diepere processen van de natuur dan bewustzijn.
Ik ben slechts electrische processen die optreden wanneer de dagdromen tot iemand komen die leest, en de electrische processen die optreden wanneer het van het ene iemand tot het andere iemand gaat. Ik ben slechts een metafoor.

Ik moet dieper naar binnen en niet meer teruggaan. Het is de inwaartse stroom van de natuur. Ik moet niet meer teruggaan om dingen te benoemen, bepalen wat dingen heten.
Ik moet niet achterom kijken of iemand mij volgt. Wat achter mij ligt zijn toch slechts codes waar geen touw aan vast te knopen valt. Ik moet dieper naar binnen. Wat achter mij ligt zal vergaan en vergeten worden. Het

bewustzijn zal wegebben. Ook mijn bewustzijn. Het is slechts bedrog van de natuur. Er zijn veel diepere processen dan bewustzijn. Het zijn metaforen en hun ontladingen, hun wisselwerkingen. Het lijkt op bewustzijn, maar het is iets anders, iets diepers. Ik ben me van nergens iets bewust. Het is slechts bedrog van de natuur.

Het bewustzijn is slechts een dauwdruppel op een boomblad. Het zal naar beneden glijden en verdampen, oplossen, om plaats te maken voor iets anders. Het bedrog van het bewustzijn was slechts iets van de natuur, een voorbereiding. Ik ben dagdromen, processen tussen iemanden, onderdelen van de metafoor. Ik ben verhalen. Ik heb geen eigen identiteit. Ik besta niet.

Ik ben weer in de nachtmerrie. Ik snel weer naar mijn dromen en dagdromen. De nachtmerrie zit weer achter mij aan, maar ik heb geen bewustzijn. Ik besta niet. Ik ben veel diepere processen van de natuur. Ik ben iets wat tussen iemanden inzit. Ze kunnen mij

niet bereiken, alleen elkaar. En het natuur bedrog van het bewustzijn zal wegebben. Zij bestaan ook niet. Zij zijn ook slechts onderdelen van de metafoor.

Sobibor's Terugkeer

Alles stond in brand. Sobibor was teruggekomen.

Grote stoeten mensen kwamen tot de brug bij de zee.
Er was niets dan wildernis. De steden waren brandende.
Er waren ook bosbranden.
Er was geen geld. Er werd niet naar geld gekeken en er werd ook niet mee gewerkt.
Er werd alleen naar het lijden gekeken.
Hoeveel hadden mensen geleden en meegeleden.
Dat gaf de doorslag.
Ik had vreemde rode muntjes in mijn handen die ik liet zien bij de brug.
Ik mocht erdoor, maar mensen achter mij mochten niet verder, omdat ze te weinig rode muntjes hadden. Zij moesten terug het vuur in. Ik zag hoe ze werden teruggeduwd, en hoe het vuur hen greep, meesleurde en verslond.
Het was een afschuwelijk gezicht.
Ik besefte hoe blij ik was dat ik altijd mijn kruis had gedragen en geen compromissen had gesloten.

Ik snapte niet wat er gaande was. De brug leidde tot een reusachtige wildernis, over de

zee. Het was vele dagen lopen, en we hadden niets te eten.

Ergens midden op de brug was ook een vuur. We zaten dus ingesloten. Beneden bij de brug was een bootje met wilden erin. Er kwamen toen meer bootjes bij. Ze hielpen ons op de bootjes en zo kwamen we uiteindelijk toch bij de reusachtige wildernis aan, maar overal waren vuren. De wilden leidden ons tussen de vuren door.

We gingen langs vele kampen die al brandden, en toen moesten we een rivier over, waarachter weer wildernis was. Aan de overkant stond een jongetje. Hij was ook een wilde. Zijn naam was Auschwitz. Hij begon naar mij te schreeuwen, maar ik begreep de taal niet. Wel hoorde ik de naam Sobibor telkens vallen. De wilden zeiden dat Sobibor de moeder van het jongetje was. De jongen wenkte ons, en we liepen met hem mee. We kwamen aan bij een kamp. Er kwam een vrouw uit een hut met een mand. Toen ik haar zag durfde ik niet meer te kijken. Ze zeiden

dat zij Sobibor was. Toen trok het jongetje mij naar haar haar toe, maar ik keek niet meer naar haar. Zij greep toen mijn arm, en het leek alsof ik onder stroom stond. 'De godin !' werd er geroepen.

'Hier zijn we veilig,' zeiden de wilden. 'Buiten dit terrein is alles overgeleverd aan de wraak van Sobibor.' Ik trilde op mijn benen en viel even later neer. Ik werd later wakker op een mat. Auschwitz en zijn moeder stonden naar me te kijken, maar ik durfde niet naar hen te kijken.

'Dit ben jij,' zei Sobibor, terwijl ze naar Auschwitz wees. Ik volgde het met mijn ooghoeken, maar keek niet direct naar hen. 'Nee,' zei ik. 'Dat is een vergissing. Ik ben hem niet. Ik ben mezelf.'

'Het is toen je jonger was,' zei de vrouw.

'Dat kan niet waar zijn,' zei ik. 'Ik was ergens anders.'

'Ben je dom ofzo ?' vroeg de vrouw bitter. 'Dit ben jij. Waarom zou je twijfelen aan de woorden van de godin ?'

Ik voelde me alsof ik in brand stond. 'Eh ja, okay, ik ben Auschwitz. Nu tevreden ?' zei ik.

'Auschwitz is teruggekomen !' riep ze toen. Er kwamen nog meer wilden in de hut. Ze wees op mij.

'M... maar jouw kind is toch Auschwitz ?' zei ik.

'Niet zo dom doen de hele tijd,' zei ze weer bitter. 'Jij bent Auschwitz, toen je jong was.'

'Wie is hij dan ?' vroeg ik, terwijl ik naar het jongetje wees.

'Dat ben jij, jij,' zei ze.

'Maar ik ben dit,' zei ik, terwijl ik op mezelf wees.

'Hij begrijpt het niet,' zei ze tegen de wilden.

'Leg het dan tenminste uit,' zei ik.

'Luister,' zei ze. 'Jij was gestolen, ontvoerd. Toen kreeg ik een nieuw kind, en noemde hem weer Auschwitz.'

Ik voelde alles in mij branden. 'Het is een hel waar ik vandaan kom,' zei ik.

Ze greep mijn arm, en liet toen los, terwijl het weer leek alsof de bliksem insloeg.

'Sobibor,' zei ik. 'Ach laat maar.'

'Spreek,' zei ze.

Maar een vuur sloeg in de hut. We moesten allemaal rennen. Als een wilde greep het vuur om zich heen. We renden naar de rivier, maar ook de rivier was al brandende. 'Over veiligheid gesproken !' riep ik. Ik begon toen langs de rivier te rennen, maar waar ik ook kwam was vuur. Ik kreeg het steeds

benauwder. Ik zag de anderen niet meer. 'Ik stik !' riep ik. Er kwam een zwart terig beest opzetten vanuit de rivier, en greep mij. Ik werd wakker in zweet in de hut van Sobibor. Ik durfde haar niet aan te kijken. 'Je hebt een lange tocht door de onderwereld gemaakt,' zei ze. 'Heb je het medicijn gevonden ?'

'Eh nee,' zei ik.

'Auschwitz,' zei ze.

'Ja,' zei ik.

'Ging alles maar door zonder te stoppen ?'

'Ja,' zei ik.

'In de onderwereld stopt het nooit,' sprak ze. 'Het gaat altijd maar dieper.'

'Eindeloos,' zei ik.

'Is dat een probleem ?' vroeg ze.

'Het ligt eraan,' zei ik.

'Nog even en ik ga open,' zei ze.

'Wat betekent dat ?' vroeg ik.

'Auschwitz,' zei ze.

'Ja,' zei ik.

'Jij bent Auschwitz,' zei ze. 'Ik ga open in de zin dat ik geboorte ga geven.'

'Aan wie ?' vroeg ik.

'Aan jou,' zei ze.

'Mocht eens tijd worden,' zei ik.

'Het is tijd,' zei ze. 'Er is niemand die de tijd kan stoppen.'

Toen zag ik niets dan vuur. Ik zonk er helemaal in weg, maar het verbrandde mij niet. Het genas mij. 'Auschwitz,' zei ze, 'jij

poort van de onderwereld, jij doorvorser,
nooit stop jij. Ik heb jou bevrijding gebracht.
Geboorte. De wildernis zal branden totdat het
werk geschiedt is. Jij bent het werk.'

Ik viel toen door een put, en werd wakker in
mijn eigen bed. De wereld brandde niet, maar
ik wist dat het brandde, want Sobibor was
gekomen.

De evacuatie trein

In de stad was er een toneelgroep met een theatershow die ook een misdaadorganisatie bleek te zijn. Mensen verdwenen soms gewoon tijdens of vlak na de voorstelling onder de meest verdachte omstandigheden. Op een dag werd de gehele toneelgroep gearresteerd.

Het kwam overal in de kranten, en iedereen was geschokt, maar ze zagen het al wel aankomen. Hoe mooi de voorstelling ook was, en hoe beroemd en bekend, en zelfs geliefd de toneelspelers ook waren, dit zat eraan te komen. De gevangenis was hun deel. Daar hoorden ze thuis.

Niet dat dit zonder slag of stoot ging. Er schenen vreemde dingen ineens bij de politie te gebeuren. Dingen die ze niet konden verklaren. Ook in de stad waarin ze in de gevangenis opgesloten waren gebeurden er vreemde dingen, tot het punt dat de mensen

geevacueerd moesten worden over de rivier. Het was een hele lange rivier, maar door bepaalde vervoerstechnieken en vervoersmiddelen ging het tamelijk snel, zodat de mensen erover verwonderd waren.

De poortwachter van het gebied achter de rivier zei : 'Dat komt ervan als je deze bepaalde groente eet waarin er een heleboel 'ambt' zit. Dat mag niet boven de twaalf gram per dag.'

Mensen in die stad aten gewoonlijks ver boven de twaalf gram, dus ze moesten minderen. Ze moesten afkicken. Anders zouden ze niet eens binnen mogen komen in het gebied achter de rivier. Het gebied achter de rivier wilde namelijk niet dezelfde toestanden als wat ze in de stad hadden.

Ik werd ook geevacueerd. Het ging allemaal heel snel, terwijl het zo'n brede rivier was. Ik zag er eerst als een berg tegenop. Een vriend van mij was nog niet geevacueerd. Ook zijn zus nog niet. Ik had hem aan de telefoon. Hij

kon bijna niet spreken. Ik zei : 'Wacht je niet te lang ?' Ik vroeg toen wat er was gebeurd. Het had te maken met zijn zusje, maar ik werd telkens afgeleid door iets anders en moest telkens de telefoonhoorn neerleggen.

'Wat is er nu precies ?' zei ik. 'Ik moest even ergens anders kijken, maar ik ben weer terug.'

Hij stamelde met een heel zacht stemmetje.

'Toe, zeg het,' zei ik.

'Zij heeft, zij heeft,' stamelde hij.

'Wat ?' vroeg ik. 'Je weet dat je me alles kunt vertellen. Heeft ze haarzelf iets aangedaan weer ?'

'Ja,' zei hij. 'Ditmaal fataal afgelopen. Ze heeft de over overdosis van die groente genomen, boven de limiet waar je zelfs in deze stad niet boven mag komen want dan sterf je.'

'Tjonge,' zei ik. 'Waarom moest dat nou. Jullie hadden toch gewoon hier kunnen komen ?'

'Ja maar,' zei hij.

'Ja maar wat ?' vroeg ik. 'Jullie gaan er allemaal aan. Ik wil niet jou ook nog verliezen.'

'Ja, maar die toneelgroep,' zei hij. 'Ik kan er toch niet zomaar weggaan.'

'Wat bedoel je ?' vroeg ik. 'Je hebt toch verder niets met ze te maken ?'

'Technicus,' zei hij.

'Wat bedoel je ?' vroeg ik. 'Je bent niet hun technicus.'

'Nee,' zei hij.

'Waarom noem je het dan op ?' vroeg ik.

'Laat maar,' zei hij.

'Wordt je bedreigd ofzo ?' vroeg ik.

'Ja,' zei hij. 'Ik kan niet teveel zeggen.'

'Dan kom ik nu naar je toe,' zei ik.

'Nee, nee,' zei hij.

'Waarom niet ?' vroeg ik. 'Ik zit onder de twaalf gram, dus ik kan het me veroorloven.'

'Niet doen,' zei hij, 'gewoon niet doen.'

'Ja, maar in de stad wordt je gedwongen boven de twaalf gram te gaan. Ze zorgen daar altijd wel voor, en het zit ook altijd door andere dingen heen, dus eigenlijk speel je met je leven,' zei ik.

'Ik kan niet weg,' zei hij.

'Waarom niet ?' vroeg ik.

'Laat maar,' zei hij.

Woest gooide ik de hoorn op de haak. 'Ik zal naar hem toe gaan,' riep ik.

Ik had snel mijn jas aangetrokken, en rende naar buiten, toen naar de poort bij de rivier, maar de poortwachter hield mij tegen.

'Wat zeur je nou, knaap,' zei ik. 'Ik zit onder de twaalf gram.'

'Finito,' zei hij. 'Dat gaat je je leven kosten daar.'

'Waarom ?' vroeg ik.

'Je kunt niet terug,' zei hij. 'Niemand kan terug. Het zit daar in de lucht.'

'Dan doe ik een gasmasker op,' zei ik. 'Maar ik moet nog iemand helpen evacueren.'

'Komt niks van in,' zei hij. Ik raakte met hem in gevecht en we rolden in de rivier. Hij greep

me, en trok me weer op de kant. 'Ik zal je moeten opsluiten,' zei hij.

'Doe dan,' zei ik.

Toen werd ik gearresteerd. Er kwamen meerdere agenten bij, en ze sleepten me naar een dichtbijzijnde gevangenis boven een tankstation. Het stelde niet veel voor.

'Finito,' zei de poortwachter.

'Ja, wat ?' vroeg ik.

'Je hebt er veel teveel van genomen,' zei hij.

'Daarom ben ik hier, om af te kicken,' zei ik. 'En blijkbaar is het teveel gevraagd een vriend in nood te helpen.'

'Hij kan niet geholpen worden,' zei de poortwachter.

'Waarom niet ?' vroeg ik met opgetrokken wenkbrauwen.

'Hij is dood,' zei de poortwachter. 'Ze hebben hem opgezet.'

'Hoe ?' vroeg ik.

'Al zijn organen uit zijn lichaam gehaald en volgespoten met hun parasitaire troep,' zei de poortwachter.

'Die lui van die toneelgroep hebben dat gedaan ?' vroeg ik.

'Ja,' zei de poortwachter.

'Maar waarom zit ik hier dan nog ?' riep ik. 'We kunnen hem toch wel weer tot leven wekken ?'

'Nee,' zei de poortwachter. 'Onmogelijk.'

'Waarom onmogelijk ?' vroeg ik.

'De doden leven niet,' zei de poortwachter, 'en zijn zusje …' Maar plotseling viel de

poortwachter flauw. Ik greep naar mijn hoofd. Er brulde een beest in me. Ik was vergiftigd. 'Niet meer dan twaalf gram van die troep,' brulde het beest. Ik werd wakker en zat nog steeds in de evacuatie trein over de rivier. Ik had alles maar gedroomd. Toen ik uiteindelijk uitstapte aan de andere kant van de rivier was het een heel ander soort poortwachter. Hij had een lange jas aan, hoog opgetrokken, en een pet op die hij ver over zijn gezicht had geduwd. Hij keek me aan. Ik kon bijna zijn gezicht niet zien vanwege zijn pet. Hij moest mijn papieren inzien. 'Juist ja,' zei hij. 'Kom niet boven de twaalf gram met de finito groente. Het rommelt met de hersenen, en je gaat dingen zien die er niet zijn, gaat leven in een stad die niet bestaat, enzovoorts. Dat zijn symptomen van een overdosis.'

'Dus waar ik vandaan kom bestaat niet ?' vroeg ik.

'Nee,' zei hij.

'Maar waar kom ik dan vandaan ?' vroeg ik. 'Die troep zat overal in, en het werd gedwongen, en er was een toneelgroep opgepakt …' Verder kon ik niet spreken alsof mijn keel zat dichtgeknepen.

'Zei je daar toneelgroep ?' vroeg de man ineens.

Ik knikte.

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik moet je wat vertellen,' zei hij. 'De stad aan de overkant is niet echt. Het is een hallucinatie die wel meerderen hadden toen ze werden gegrepen door de finito haaien. We mogen nooit zomaar mensen uit hun nachtmerrie wekken, dus dan gebruiken we eerst andere soort woorden, zoals een overdosis aan finito groenten, en dat je onder de twaalf gram moet blijven, maar kerel, je was dus gegrepen door haaien, en ….' Maar verder kon de poortwachter niets zeggen. Hij begon te waggelen en ging van zijn stokje … Ook ik begon te waggelen en ging van mijn stokje.

Alles duizelde, en alles draaide om me heen. 'Wie ben ik, en waar ben ik ?' begon ik te roepen. Ik voelde water, en ik voelde tanden, en toen zag ik haaien, als in een nachtmerrie, en ik was in gevecht. Ik probeerde boven water te komen, van die haaien af te komen, maar ze bleven me maar in de diepte trekken.

Ik stond onder een vreemde soort stroom. 'Ik moet onder de twaalf gram komen van deze troep, maar ik wordt er gewoon in verdronken !'

Weer werd ik wakker in de evacuatie trein, en weer stapte ik even later uit, en kwam tot de poortwachter van het gebied achter de rivier. 'Onder de twaalf gram blijven he, met de finito groenten. Er zit ambt in.'

'Ja, ja,' zei ik. 'Ik weet het.'

Ik kreeg een huisje toegewezen, en het eerste wat ik deed was die vriend bellen en vragen hoe het met hem ging en met zijn zusje, en wanneer hij zou komen met de evacuatie

trein. Ik kreeg hem aan de telefoon, allemaal heel vrolijk alsof er niks aan de hand was. Ja, alles ging goed. Zij zaten in het juiste stadsdeel, en er was daar niks aan de hand, en boven de twaalf gram kon ook geen kwaad. Ik begon hem het hele verhaal uit te leggen. Ik vroeg hoe het met die toneelgroep was afgelopen. Die zaten dus inderdaad in de gevangenis. Het bleek dat zijn zusje ook nog had geholpen in die zaak.

'Maar zit die ook niet boven de twaalf gram ?' vroeg ik.

Ja, dat klopte, maar dat kon geen kwaad.

Ik zei toen dat het een tikkende tijdbom was. Hij had nog genoeg tijd, zei hij. Ik noemde hem een waaghals. Toen moest hij weer ophangen, want hij had andere dingen te doen.

Ik belde toen ook naar zijn zusje, maar die nam niet op. Ik zuchtte. Ik hoopte maar dat ik nu echt wakker was geworden, maar aan de

andere kant maakte ik me zorgen over die vriend en zijn zusje.

'Ja, nee, dat zit allemaal goed,' had hij gezegd, 'prima in orde.'

Ik liep naar de koelkast om wat finito groenten te pakken. Ik was er nog flink aan verslaafd, alhoewel ik keurig netjes onder de twaalf gram per dag bleef. Dat hield ik nauwkeurig bij. Ik wilde niet opnieuw in de problemen komen.

Opeens werd er gebeld. Het was het zusje van die vriend. Maar toen werd ik ineens weer wakker in de evacuatie trein nadat alles voor mijn ogen begon te tollen toen ik haar zag. Ze zaten toen gewoon tegenover me in de trein. Ik zuchtte van opluchting.

Maar ik hapte weer naar adem. Nee, ik was niet wakker. Ik was in gevecht met haaien in een rivier. Of was ik in zee ? Allerlei rillingen gleden door me heen. Nee, ik was niet wakker. Ik moest wakker worden …

'godverrejantheo !' riep ik toen ze me weer beten en meesleurden.

Ik kon hier niet tegenop. Ik kon het niet. Het leek wel alsof alles tussen mijn vingers doorgleed. Ze trokken me tot een eiland, waar ze me uiteindelijk bloedend op het strand lieten liggen. Wie waren deze haaien, en waren het wel haaien ?

Ik strompelde even later het eilandje op. Ik was hier volop in de natuur, en overal groeide de finito groente. 'Ja, maar ik mag niet over de twaalf gram per dag gaan !' riep ik. Een donkere man met een rijsthoed liep toen op me af, heel zorgzaam. 'Er zit hier geen ambt in de groente, dus je kan rustig zoveel eten als je wil. Het is juist in de steden dat ze het ambt gif op de groenten spuiten, dus daarom kan je er maar heel weinig van eten.'

'Dat makes sense,' zei ik.

'Goed,' zei de man, 'dan gaan we nu eten.'

Hij nam mij naar een hut waar een tafel vol stond met allerlei groentes waar we in de stad maar heel weinig van mochten eten. 'Hier zit geen ambt in, dus eet maar volop.'

'Ik wordt gek van dat ambt,' zei ik.

'Het is hier niet,' zei de man. 'Dat gif word hier niet gebruikt.'

'Hoe kan ik dat zeker weten ?' vroeg ik.

'Proef maar,' zei de man, en bracht een lepel vol met groente naar mijn mond. Ik at, en bevond mij in de hemel. Bruisende natuur gleed over mij heen. Onbespoten groente. Dat had ik nog nooit geproefd. Het was de eerste keer in mijn leven.

Sandra en de
Boze Badmeester

'En er was een put van meisjesboeken waar alle nazi's ingeworpen werden, en ze moesten voor straf voor eeuwig meisjesboeken lezen,' las Jan hardop en sloeg toen het boek dicht. Toen moesten Jan en Sandra naar zwemles. Moeder bracht hen naar de kleedkamer van het zwembad, waar ze hun zwemkleding konden aantrekken. Daarna moesten ze onder een hele warme douche heenlopen, en zo kwamen ze bij het zwembad, waar de badmeester hen al opwachtte. Ze moesten wat baantjes zwemmen, en de badmeester legde hen wat uit. Sandra keek naar de lichtblauwe tegeltjes die ze gewoon door het water heen kon zien. Ook keek ze naar de witte klompen van de badmeester. Ze lette niet goed op, en kreeg zo een tik met de haak van de badmeester, waarmee hij vaak rondliep.

'Opletten en bij de les blijven, Sandra,' zei de badmeester streng.

Toen moest ze wel, maar alles tolde haar voor de ogen. Hij had haar op haar natte arm geslagen en het deed best wel pijn. Even wilde ze hem uitfoeteren, maar ze voelde zich te duizelig. 'Ik ben duizelig,' zei ze toen, en stapte het zwembad uit.

'Gewoon in het zwembad blijven, Sandra,' zei de badmeester, terwijl hij haar weer terugduwde. 'Maar ik ben zo duizelig,' zei Sandra.

'Dan moet je beter opletten,' zei de badmeester. Jan werd heel kwaad op de badmeester. 'Zeg, blijf van haar af,' zei hij toen hij het zwembad uitstapte, maar ook hij werd teruggeduwd. 'Ik ga het straks aan mijn vader en moeder zeggen,' zei Jan.

'Je doet maar,' zei de badmeester. Toen de badmeester even niet oplette rende Jan het zwembad uit naar de kleedkamer.

'Terugkomen !' riep de badmeester. Maar hij kon niet achter Jan aan, want dan zouden alle kinderen het zwembad uitkomen.

Sandra begon te trillen en te rillen. 'Ik voel me niet goed,' zei ze. Weer probeerde ze uit het zwembad te komen, maar weer werd ze teruggedrukt. Ze voelde haar toen helemaal wegglijden, en ging kopje onder. De andere kinderen begonnen bang te worden. Gelukkig kwam er een andere badmeester aan. 'Het gaat niet goed met één van je kinderen, zie ik,' zei hij, en trok Sandra toen uit het water. 'Misschien is ze ziek.'

'De badmeester drukte haar telkens terug !' riepen de kinderen.

'Is dat waar ?' vroeg de andere badmeester.

'Ik dacht dat ze haar aanstelde, want ze had net straf gehad,' zei de badmeester.

'Dit is gevaarlijk spel. Daar kun je voor ontslagen worden,' zei de andere badmeester.

'Ach, stel je niet aan, joh,' zei de badmeester. 'Ze speelt het gewoon om van me af te zijn.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg de andere badmeester. 'Ze heeft haar ogen dicht, en praat niet.'

Maar toen werd de badmeester kwaad, en duwde de andere badmeester en Sandra het water in. De kinderen begonnen keihard te gillen, en er kwamen nog meer badmeesters en badjuffrouwen aangerend.

Het werd een dolle boel zoals je wel kunt begrijpen. Maar de badmeester hield vol dat Sandra het gewoon speelde om hem terug te pakken. Hij was loeikwaad.

'Je kunt kinderen nooit dwingen,' zei een badjuffrouw. 'Dat is levensgevaarlijk, of ze het nu spelen of niet.' Sandra lag levenloos in de armen van de andere badmeester, die ze weer op de kant hadden getrokken. 'Ze moet

naar het ziekenhuis,' zei de andere badmeester. 'En hij moet ontslagen worden.'

Maar de badmeester werd erg kwaad, en duwde alle badmeesters en juffrouwen het zwembad in, terwijl hij Sandra greep en met haar wegrende. De kinderen begonnen nog harder te gillen. De badmeester rende met Sandra in zijn armen de trap op, en ging toen zijn grote kantoor in, en deed de deur op slot. 'Is het nu afgelopen met die spelletjes !' schreeuwde hij tegen Sandra, en sloeg haar in het gezicht. Sandra ademde bijna niet meer. Al gauw werd er op de deur geklopt, maar hij deed niet open. 'We zullen de politie bellen !' werd er geroepen. De badmeester rende toen door een andere deur met Sandra weg, weer een trap af, en toen het zwembad uit. Toen rende hij naar zijn grote witte auto, en even later scheurde hij ermee weg.

Hij bracht haar naar een grote witte villa diep in het bos. Hier nam hij haar uit de auto, en ging toen de grote villa in met haar in zijn armen, en bracht haar naar een grote

ondergrondse zaal, waar een heleboel bedden waren met levenloze kinderen erin. Hier legde hij haar neer in een leeg bed. Een man met een lange witte jas kwam binnen. Hij had een brilletje op en haardossen aan beide kanten van zijn hoofd, maar boven op zijn hoofd en op zijn voorhoofd was hij kaal. 'Kun je hier weer een robot van maken,' zei de badmeester.

'Komt in orde,' zei de man. De man maakte toen even wat foto's van Sandra en ging toen weer weg. Sandra kreeg toen wat spuitjes totdat ze echt helemaal niet meer bewoog. Na een paar uur kwam de man in de lange witte jas weer terug met een robot die precies op Sandra leek. 'Perfect,' zei de badmeester. 'Nu ga jij die andere badmeesters eens haarfijn uitleggen dat je alles maar gespeeld had,' zei hij tegen de robot.

'Natuurlijk, het spijt me,' zei de robot, die gewoon op een echt mens leek.

De badmeester nam de menselijke robot mee en liet Sandra levenloos achter. Hij stopte de robot in de auto en reed toen terug naar het zwembad. Hij had de robot ondertussen allerlei instructies gegeven. En zo werd alles opgelost. De badmeester kon blijven. Sandra had zich afschuwelijk misdragen, en deed maar net alsof om hem te jennen en in de problemen te brengen. De andere badmeesters en badjuffrouwen moesten ook schuld bekennen.

Zo was er een heel crimineel netwerk in het dorp wat kinderen omwisselde met menselijke robotten die precies op die kinderen leken, en zo kon niemand wat vermoeden.

Maar Jan was een hele slimme jongen, en had al snel door dat dit Sandra niet was. Zijn ouders geloofden hem niet, maar de robot zei dingen die Sandra nooit zou zeggen. Daar kende Jan zijn zus te goed voor. Jan was heel fijngevoelig en veel intelligenter dan zijn ouders. Jan rook onraad. Nachtenlang had hij

zware en diepe gesprekken met de robot, die zich nog steeds voordeed als Sandra, zijn zus, maar uiteindelijk gaf de robot toe dat ze Sandra niet was, maar slechts een robot. De robot had het erg met Jan te doen, maar was ook slechts een slachtoffer en kon niets doen. Jan was wel blij dat de robot het in ieder geval had toegegeven. Maar Jan's ouders geloofden er nog steeds niets van, en zeiden dat Sandra zwaar ziek was dat ze dacht dat ze een robot was, en niet de echte Sandra was. Ze stuurden de robot naar een psychiater, en de robot kreeg zware medicijnen. Jan was inmiddels heel veel van de robot gaan houden en kon dit ook niet meer aanzien. Op een nacht smeekte hij de robot uit te leggen waar Sandra was. De robot probeerde het uit te leggen, maar raakte steeds in de war. Omdat Jan steeds meer bij zijn ouders er op aandrong om hem te geloven moest ook hij naar de psychiater en kreeg zware medicijnen. De psychiater zei dat zowel hij als Sandra naar een rustoord moesten. De psychiater nam hen beiden mee naar de grote witte villa diep in het bos. 'Ik herken dit !'

riep de robot. 'Hier worden alle kinderen verwisseld door robotten !'

'Het is goed, Sandra,' zei de psychiater. 'Hier zul je tot rustkomen.'

'Hier moet ergens de ware Sandra liggen,' zei de robot.

'Het is goed, Sandra,' zei de psychiater weer, terwijl hij de auto parkeerde. 'Hier zal alles goed met je komen.'

'Luister dan eens naar wat ze zegt, idioot !' riep Jan. 'Heb je nu oren of niet ?'

'Ze is zwaar ziek, Jan,' zei de psychiater. 'En jij ook. Met de juiste medicatie zullen jullie hier snel tot rust komen.'

'Levenloos liggen die kinderen daar in zalen,' zei de robot. 'Jullie zijn zware criminelen.'

'Heus, het komt goed met je,' zei de psychiater, die de auto deur opendeed en uitstapte.

'Ik wil Sandra zien,' zei Jan.

'Sandra is hier,' zei de psychiater en wees op de robot.

'Nee, de echte Sandra,' zei Jan.

Toen liepen ze met z'n drieen naar het gebouw. Zowel Jan als de robot kregen een kamer in het gebouw. Jan begon het hele gebouw af te zoeken. De robot liep met hem mee. 'Het moet ergens in een zaal onder het gebouw zijn, Jan,' zei de robot. Na een tijdje vonden ze in de linkerzijde van het gebouw een trap naar beneden. Toen kwamen ze even later in de grote zaal waar levenloze kinderen lagen, waaronder ook Sandra. 'Zie je nu wel !' riep Jan. 'Dat is Sandra !'

Hij rende op Sandra af, en zag al snel dat ze helemaal onder plastic was. 'Sandra ?' riep

hij, terwijl hij haar door elkaar begon te schudden. 'Word wakker !'

Maar Sandra bewoog niet. Ook de robot kwam dichterbij. 'Helaas, Jan,' zei de robot.

'Je hebt je best gedaan,' zei Jan tegen de robot. 'Gelukkig heb ik jou nog.'

De man met de lange witte jas kwam toen binnen. 'Kun je dit verklaren ?' vroeg Jan boos.

'Ja,' zei de man met de lange witte jas. 'Natuurlijk. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Ze had een overdosis medicijnen genomen. Dat had ze nooit mogen doen.'

'Je liegt !' riep Jan. 'Kijk eens naar deze robot. Die lijkt precies op haar ! Jullie hebben hen omgewisseld ! Het begon allemaal doordat de badmeester haar bleef terugduwen in het water !'

'Je kletst, Jan,' zei de man met de lange witte jas. 'Ik ben dokter. Ik ben een professionele deskundige. Ik heb ervoor gestudeerd. Je weet nergens wat van.'

'Hoe komt het dan dat ze als twee druppels op elkaar lijken ?' riep Jan. 'Het zijn valse spelletjes die jullie spelen, stelletje omruilers !'

'Je kunt niets doen, Jan. Geef het maar op,' zei de dokter. 'Ze zullen mij toch altijd geloven boven jou, want ik ben de dokter.'

'Klootzak !' riep Jan. 'Wat hebben jullie met haar gedaan ! Sandra, antwoord me !'

Toen kwam de psychiater binnen. 'Jan moet tot rust komen,' zei de dokter.

'Dat merk ik,' zei de psychiater. 'Ik kon zijn geschreeuw in het hele gebouw horen.'

'Jullie zijn leugenaars,' riep Jan. 'Kijk nu eens wat jullie gedaan hebben. Zie dan. Ik had het

bij het rechte eind. Hier ligt de ware Sandra. Kijk dan eens goed uit je doppen !'

De psychiater liep naar de levenloze Sandra, en voelde aan haar pols.

'Nou ?' zei Jan.

De psychiater keek naar Jan. Toen keek de psychiater naar de robot, en toen weer naar de levenloze Sandra.

'Nou ? Sprakeloos, hè !' riep Jan. 'Wie is er hier nu zwaar ziek !'

'Deze patient ligt hier al tijden na een overdosis medicijnen,' zei de psychiater. 'Ze mag misschien naar jouw idee op Sandra lijken, maar dit is Sandra niet.'

'Het gebeurt wel vaker dat patienten elkaar door elkaar halen,' zei de dokter.

Jan zuchtte diep. 'Hier valt niet tegen op te boksen, Jan,' zei de robot, 'maar jij en ik weten wel beter.'

'Jullie maken mensen psychisch kapot om jullie medicijnen kwijt te krijgen,' zei Jan. 'En dit hier is gewoon pure misdaad.'

Ineens opende de levenloze Sandra haar ogen. 'Ik heb alles gehoord,' zei ze. 'Sorry, maar ik ben Sandra niet. Mijn naam is Evelien, en ik ken jullie niet.' Toen sloot ze haar ogen weer.

'Weer een robot,' zuchtte Jan. 'Of misschien heb ik me wel echt vergist, of ben ik echt zwaar ziek,' en sloeg toen een arm om de robot die naast hem stond, en zei tegen haar : 'Dan moet jij toch echt de echte Sandra zijn, mijn zus. Misschien ben jij dan ook wel zwaar ziek. Wat is er toch met ons gebeurd ? Maar in ieder geval hebben we elkaar nog, en dat is het allerbelangrijkste.' En zo liepen ze arm in arm de zaal uit, de trap op.

De Dropping

Ze kon de zwarte auto herinneren waarmee ze was ontvoerd. Het kwam telkens terug in haar gedachten. Het verleden was een schaduw die haar achtervolgde, stalkte, altijd weer. Ze kwam maar niet los. Het was als een watermerk in haar leven. Het was ook niet weg te krijgen. Dagelijks dacht ze eraan en dagelijks vocht ze ertegen.

Ze namen haar naar het bos, naar een buurthuis, midden in de nacht, en daar moest ze allerlei karweitjes doen. Wat erna gebeurde kon ze zich niet meer herinneren. Alles werd zwart voor haar ogen. Het was uiteindelijk een witte auto die haar vrijzette, maar ze vertrouwde het niet. Ze deden zich voor als haar bevrijders, maar ze had altijd het gevoel dat ze samenwerkten met hen van de zwarte auto. Het was niet echt een auto, maar meer

een klein busje. Dat gold ook voor de witte auto.

'Ze zijn niet goed snik,' dacht ze altijd. Er was nooit een zaak van gekomen. De criminelen waren nooit berecht. Ze kon er niet over praten. Ze had het een keer aan iemand verteld, maar die geloofde haar niet. Die dacht dat het een dropping geweest moest zijn. Ze is toen enorm aan haarzelf gaan twijfelen.

Ze had het eens nagevraagd aan mensen, en het bleek dat er wel vaak soortgelijke droppings werden georganiseerd. De zwarte auto's namen mensen geblinddoekt mee naar een onbekende plaats, waar ze werden gedumpt. Dan moesten ze hun weg naar huis vinden, alleen of in een groep, en als ze dan te ver afdwaalden en hun weg niet meer konden vinden, dan waren er de witte auto's om hen naar huis te brengen. Maar alles wat ze nog kon herinneren was dat ze niet was geblinddoekt, en dat ze naar het buurthuis ging waar ze karweitjes moest doen. Volgens

haar was er misdaad in het spel. Omdat ze nooit werd geloofd sprak ze er op een gegeven moment niet meer over.

Ze had een heel onderzoek gedaan over droppings, en er waren geen gevallen bekend dat mensen ook karweitjes moesten doen. Misschien haalde ze wel dingen door elkaar. Er werd beweerd dat ze eens een tijdje in het buurthuis had gewerkt, en daar kreeg ze ook voor betaald. Ze vroeg zich af waarom ze dat niet meer kon herinneren. Ook had ze eens een verhaal gelezen over een uit de hand gelopen dropping waarin mensen niet alleen ergens werden gedumpt, maar ook werden opgesloten, als een soort boeienkoning. Dan moesten ze dus eerst zien los te komen. Maar dit was slechts een verhaal uit een boek. In dat verhaal werden ze zelfs gevoed met vergif opdat ze hun geheugen en orientatie zouden verliezen. Zij had het idee dat dat met haar was gebeurd. Het leek wel alsof het verhaal de enige was die haar begreep en alle informatie had. Het boek hield ze sindsdien op haar kamer, en ze vereerde het boek, ook

al wist ze dat het maar een verhaal was. Ze twijfelde aan de echtheid ervan, maar ze achtte het wel een mogelijkheid.

Ze had meer op met boeken dan met mensen.

Op een dag kwam ze een meisje tegen die beweerde dat hetzelfde met haar was gebeurd. Ze durfde zichzelf toen weer een beetje te openen, en ze werden de grootste vriendinnen. Eigenlijk was het precies hetzelfde verhaal, en ze leende ook haar boek uit aan haar nieuwe vriendin, en die was er helemaal dolenthousiast over, want dit gaf haar een antwoord wat er met haar gebeurd was. Beide meisjes leefden hier ontzettend van op. Ze besloten niets aan de buitenwereld te vertellen, want die zouden hen toch niet geloven. Ze hadden genoeg aan elkaar. Wel vroegen ze zich af of er meerderen waren zoals hen. Misschien in het buitenland. Ze zouden op de uitkijk staan. Ze besloten eens een anonieme advertentie te plaatsen in de krant, maar daar kwam niemand op af. Dit

probeerden ze zelfs in het buitenland, maar zonder resultaat.

Op een dag toen ze bij elkaar waren stopte er een rode auto vlakbij hen. De man schoof een raampje naar beneden en gaf hen een foldertje. Het was een uitnodiging voor een dropping. Ze werden allebei vuurrood. 'Een dropping ? Dat nooit,' zei het ene meisje tegen het andere. Toen lazen ze het foldertje verder. 'De deelnemers worden meegenomen naar het buurthuis voor koekhappen en andere leuke spelletjes, en worden daarna gedropt ergens in het bos, voor een leuke tocht.'

'Ja, ja,' zei haar vriendin. 'En dat moeten wij zeker geloven ? Wij werden nooit geloofd, maar wij zullen hen ook niet geloven. We zijn toch niet gek ? Een ezel stoot zich nooit aan dezelfde steen. Koekhappen ? Vergif happen zullen ze bedoelen.'

Maar ze waren toch wel erg nieuwsgierig, en op de dag van de dropping gingen ze bij het

buurthuis kijken. Het was er een hele vrolijke boel. Er liepen zelfs clowns rond, en een man met een hondje dat kunstjes deed. Ze hadden medelijden met de kinderen die daar waren, maar ze wisten dat er maar eentje de klos zou zijn, zoals eens bij hen, opdat de anderen hen nooit zouden geloven.

Arm in arm liepen ze toen naar huis, er vol van overtuigd dat daar een groot kwaad aan het gebeuren was, of misschien juist niet, opdat zij geheel geisoleerd zouden blijven in hun lijden en door niemand geloofd zouden worden.

Aan elkaar hadden ze genoeg. De wereld was immers gek geworden. Mensen konden zich niet meer inleven in elkaar. Er was teveel afstand, en teveel grootspraak. Niemand begreep hen beter dan het boek. In de buitenwereld was het allemaal de beste stuurlui staan aan wal. Iedereen had maar makkelijk praten. Met een blinddoek naar koek happen ? Natuurlijk word je dan bedrogen, en door leugen en vergif

meegenomen. In hoeverre waren ze nog zichzelf ? Iets of iemand had zwaar met hen gerommeld. Onschuldige spelletjes noemen ze dat dan.

Het andere meisje had ook de herinnering dat er een mes op haar keel was gelegd. 'We laten de mensen de mensen,' zei ze. 'Wij weten wel beter. Als we onszelf niet meer kunnen geloven dan heeft het leven geen zin meer.'

Niet lang na de dropping van het foldertje liepen ze samen ergens op straat, en een zwarte auto stopte vlakbij hen. Een raampje ging naar beneden, en een boertje keek hen aan. 'Stap maar in, jongedames. Waar gaat de reis naartoe ?'

Plotseling herinnerden de meisjes het boertje. 'Zeg, heb jij ons niet eens eerder meegenomen ?' vroeg het meisje.

'Ik herinner hem ook,' zei haar vriendin.

'Nee hoor,' zei het boertje. 'Ik weet van niets. Stap in, dan kunnen we verder praten, want anders rijd ik weer weg.'

'Nee, nee, rijd niet weg,' zei het meisje. 'Alstublieft, vertel ons alles wat er gebeurd is.' Ze wist dat het boertje haar enige hoop was om aan de informatie te komen die ze nodig had.

'Laten we dat nu maar niet doen,' zei haar vriendin, 'want dan gebeurt weer hetzelfde, en dan moeten we er weer doorheen.'

'Ja, maar ik heb dit nodig, anders blijf ik met die vretende twijfels en onzekerheden lopen,' zei het meisje.

'Ja, maar wat als we het dit keer niet overleven ?' vroeg haar vriendin.

'Het leven heeft geen zin als ik hier niet achterkom,' zei het meisje.

Uiteindelijk zijn ze toen maar ingestapt, want ze konden hun nieuwsgierigheid niet bedwingen, en die nieuwsgierigheid was veel en veel groter dan hun angst.

'Vertel op,' zeiden de meisjes die inmiddels op de achterbank zaten. 'Wat heb je met ons gedaan de vorige keer ?'

'Zoals ik al zei,' zei het boertje, 'ik ken jullie niet, maar zou jullie graag een lift willen aanbieden. Waar gaat de reis naartoe ?'

'U heeft ons leven flink in de problemen gebracht,' zei het meisje. 'Alles wat we willen is een verklaring hiervoor.'

'Welnee,' zei het boertje. 'Jullie begrijpen het gewoon niet. Ik zal jullie meenemen naar de boerin dan krijgen jullie lekkere koek met thee.'

'Nee !' riepen de meisjes. Dat herinnerden ze zich ook ineens, dat ze koek met thee kregen van de boerin.

De boer reed met het zwarte kleine busje een weiland in, op weg naar een boerderij. Bij een klein boerderijtje stopten ze. 'We willen best meegaan, maar we drinken geen thee en eten geen lekkere koek. Alles wat we willen is een verklaring.'

'Loop maar mee,' zei het boertje ineens een stuk platter.

De boerin wachtte hen al op in de deur opening.

'Kom verder,' zei de boerin plat. De meisjes waren nog steeds niet bang, want hun nieuwsgierigheid had alle angst weggevreten. Zo lang hadden ze gewacht op een antwoord, en nu hoopten ze dat eens eindelijk te krijgen. In een kamertje vlak naast de keuken stond een tafel met een tapijt erover en wat stoelen. Daar gingen ze zitten. De meisjes staarden als gehypnotiseerd naar het servies. Dit kenden ze. Ze bestuurden ijverig de patronen van het servies.

'Thee ?' vroeg de boerin.

'Nee, en ook geen lekkere koek,' zei het meisje. 'Wij komen alleen voor het antwoord. Wat hebben jullie met ons gedaan de vorige keer, want ik herken alles.'

'Herinner je de dropping ?' vroeg de boerin.

Toen vertelde het meisje alles wat ze nog herinnerde.

De boerin schudde haar hoofd.

Toen begon ook het andere meisje haar verhaal te vertellen wat er veel op leek, en weer schudde de boerin haar hoofd.

'Lieve meisjes,' zei de boerin. 'Jullie begrijpen er niets van, helemaal niets. Maar drink even wat thee en eet even wat lekkere koek.'

'Dat doen we niet,' zei de vriendin van het meisje. 'Want dan komen we weer bij hetzelfde punt uit, en misschien erger.'

'Ach, doe even gezellig, neem even wat, dat praat makkelijker,' zei de boerin.

'Daar zijn we niet voor gekomen,' zei het meisje. 'Ik ben ervan overtuigd dat dat de oorzaak is van al onze problemen.'

De boerin schoot in de lach. 'Het was een dropping, en jullie hebben alles verkeerd begrepen. Maar heus, je hoeft van mij echt niets te eten of te drinken. Als je niet wil, dan houd het op. Dan drink en eet ik het lekker zelf op, en mijn man.'

'Maar krijgen we het antwoord nog te horen ?' zei het meisje.

'Wie niet eten en drinken wil krijgt ook niets te horen,' zei de boerin.

'Wat flauw,' zei de vriendin van het meisje. 'Dan zijn we helemaal voor niets gekomen.'

'Dat zijn nu eenmaal de regels,' zei de boerin.

'Okay,' zei het meisje, 'dan eet en drink ik, maar mijn vriendin niet. Is dat ook goed ?'

'Nee, zo zijn we niet getrouwd,' zei de boerin. 'Samen uit, samen thuis. Of allebei, of niets.'

'Wat is dat voor belachelijk gedoe,' zei de vriendin van het meisje.

'De regels van de dropping,' zei de boerin.

'Welke dropping ?' vroeg het meisje. 'We hebben helemaal nooit aan een dropping meegedaan. Het lijkt wel alsof we ertoe gedwongen waren.'

'Laten we even ter zake komen,' zei de boerin. 'Of jullie eten en drinken nu, of jullie vertrekken nu weer, want ik heb geen zin om nog langer mijn tijd te verdoen met jullie.'

'U eerst,' zei het meisje.

De boerin keek beledigd naar het meisje. 'Wat nou : u eerst ? Ik ben hier in mijn eigen huis, en ik laat me niet commanderen door één of andere snotaap. Drink en eet nu, of vertrek.'

'Goed,' zei het meisje boos, en begon van de koek te eten en van de thee te drinken, en haar vriendin ook.

'Nu kunnen we zaken doen,' zei de boerin.

Snel vielen de meisjes in slaap. 'Ze zullen elkaar niet meer herinneren,' zei de boerin. Ze werden beiden op een bed in aparte kamers gelegd, en na een tijdje stopte er een witte auto bij de boerderij, die kwam om het meisje mee te nemen. Na ongeveer een kwartier kwam er een tweede witte auto die de vriendin van het meisje mee zouden nemen.

Het meisje werd wakker in de witte auto. 'Waar ben ik ?' vroeg het meisje.

Een man in een wit pak zei : 'We vonden je ergens slapend in het bos. Was jij van de dropping ?'

'Ik weet het niet meer,' zei het meisje. 'Ik weet helemaal niets.'

'Denk goed na,' zei de man in het witte pak.

'Volgens mij moest ik karweitjes doen in het buurthuis, en ben ik toen gevlucht, en toen vonden jullie mij,' zei het meisje. 'Het begon allemaal toen ik ontvoerd werd in een zwarte auto.'

'Weet je ook door wie ?' vroeg de man in het witte pak.

'Nee,' zei het meisje.

Ergens dichtbij haar huis zette de witte auto haar af. Toen liep ze verder alleen naar huis. Op haar kamer was het een enorme rotzooi. Op het bureau lag het boek over de uit de

hand gelopen dropping. Ook lag er een kaart van haar vriendin in het boek als een boekenlegger. Op het kaartje stond : 'Ik ben zo blij dat we elkaar hebben gevonden.' Daaronder stond haar naam en adres. 'Wie is dat ?' vroeg het meisje zich af. Het leek een waas in haar geheugen te zijn. Ze kon haar nieuwsgierigheid niet meer bedwingen, en ging direct met de kaart naar het adres toe, maar er woonde een oud echtpaar. Het meisje liet de kaart aan het echtpaar zien, maar ze schudden het hoofd. 'Die woont hier allang niet meer,' zei de vrouw. 'Die woonde hier voordat wij hier woonden, maar toen zij was verongelukt ging het gezin verhuizen.'

De rillingen gleden door het meisje heen. 'Misschien is het een hele oude kaart dan,' zei het meisje.

'Dat moet wel,' zei de vrouw.

'Ik kan haar niet herinneren,' zei het meisje.

'Ach,' zei de vrouw. 'Dat kan gebeuren. Je komt zoveel mensen tegen in je leven. Dat kun je nooit allemaal bijhouden, vooral niet als het zo lang geleden is. Wil je misschien binnenkomen voor wat thee en een lekkere koek ?'

Het meisje schudde haar hoofd. 'N... nee, ik moet maar weer eens gaan,' zei ze, en rende toen weg.

Einde

De Goochelaar

Ze had geld nodig en ging in op de vacature voor assistente van een goochelaar. Het waren nogal gevaarlijke truuks, maar het betaalde daarom ook verschrikkelijk goed, en dat had ze echt nodig om uit de schulden te komen. Het waren meer stunts dan dat het goochelen was. Het werd ook uitgezonden op televisie. Vaak ging er iets mis, en daarom had het ook hoge kijkcijfers. Haar vader was hier erg kwaad om. Hij vergeleek het met de Romeinse arena's, en zei dat er in dat opzicht niet veel was veranderd. Hij wilde ook niet dat ze rookte. Eigenlijk was ze door het roken in de schulden gekomen, want ze rookte altijd haar gehele inkomen op, en daarnaast gokte ze ook.

Toen ze de baan als assistente van de goochelaar had gekregen was de hele familie blij, behalve haar vader. De hele familie ging dan ook naar de voorstellingen toe, maar

vader kwam niet. Haar familie gaf meer om de roem en het geld dan om haar leven. Ze begreep haar vader wel, en wist diep in haar hart dat hij eigenlijk de enige was die echt van haar hield, maar ze had het geld nodig, en toch trokken de stunts haar aan. Dan had ze het gevoel dat ze echt leefde. Ze was nogal een waaghals, en dat was ze altijd al geweest.

De stunts waren ingewikkeld, en niet altijd goed te volgen, bijna als puzzels, en ook dat trok weer mensen aan. Mensen hielden van het mysterie. Soms gebeurden de stunts in de buitenlucht. Er waren al eens assistentes spoorloos vermist geraakt, en ook waren er al assistentes verongelukt, maar het hield haar niet tegen, en ook de staat verbood deze gevaarlijke spelletjes niet, waar vader erg kwaad over was. 'Je moet het zelf maar weten,' zei hij, 'maar ik kom niet.'

Dit keer gebruikte de goochelaar een lange, dunne zaag. Iedereen hield z'n adem in. Er waren drie hokken waarvan in twee hokken een assistente zat. Die waren erin gestapt, en

toen werden de hokken verwisseld achter een zwarte doek, dus niemand wist waar ze inzaten. De goochelaar haalde toen het doek weg, en drukte zo de zaag in een gat en begon naar onderen te zagen in één van de hokken. Nadat dit was gebeurd gingen de andere twee hokken open, en de twee assistentes kwamen er glimlachend uit. Toen liet de goochelaar zich blinddoeken en er stond een hele rij van assistentes, zowel vrouwelijke als mannelijke, en ze hielden allemaal een object vast. Met de zaag sloeg de goochelaar de objecten gewoon uit hun handen. Toen namen ze weer andere objecten in hun handen, en er werd een groot bord van piepschuim voor de assistentes neergezet zodat het publiek hen niet kon zien. De zaag had een hele scherpe punt, als een zwaard, en de goochelaar begon zo telkens te steken door het piepschuim en te zagen. Maar aan het einde ging dat niet goed. Een mannelijke assistente gaf een schreeuw van achter het piepschuim. Iedereen was in grote paniek. Het had een dodelijke afloop.

Ze gingen allemaal bedroefd naar huis, maar ze hadden hun grote geld verdiend als troost. Wanneer er iets misging werd er altijd dubbel uitbetaald. 'Ik had jullie nog gewaarschuwd !' foeterde vader. Maar ze trokken zich niets van hem aan. De keer erop gingen ze gewoon weer. Vanwege dat ze nu goed verdiende gaf ze altijd peperdure cadeau's aan de familie. Mede daarom was ze ook heel geliefd. Vader nam de cadeau's nooit aan. Hij noemde het bloedgeld.

Op een dag belandde ze in het ziekenhuis door een stunt die weer verschrikkelijk misging. Ditmaal was ze zelf de klos. De ziekenhuis rekening was zo groot dat ze ondanks haar vele geld er diep door in de schulden raakte. 'Er is altijd baas boven baas,' zei vader. 'Wist je dat het ziekenhuis een contract heeft met de goochelaar ?'

Ze keek haar vader vreemd aan. 'Dat wist je niet, hè ?' zei vader. 'De goochelaar wordt door het ziekenhuis goed betaald als hij zijn truken mis laat gaan, en soms krijgt hij grote

bonussen zoals nu. Deze grote maatschappijen houden elkaar in stand. Ze leven van elkaar. Er is ook een contract met de begrafenis-ondernemer. Het is allemaal legaal, want de staat leeft er ook van. Ze zijn allemaal deel van het complot van de goochelaar.'

'Ja, maar wat moet ik dan ?' vroeg ze. 'In de prostitutie wil ik ook niet werken.'

Vader keek naar zijn dochter in het ziekenhuisbed. Haar been was in het gips, en haar hoofd zat flink in het verband.

'Zie, nu moet je meer terugbetalen dan dat je ooit hebt verdiend,' zei vader.

'Dus u denkt dat de goochelaar het met opzet heeft gedaan ?' vroeg ze.

'Het zijn criminelen,' zei vader. 'Je kunt ze niet vertrouwen.'

'Wat moet ik dan doen ?' vroeg ze.

Opeens kwam de goochelaar binnen. Hij had een fles wijn voor haar meegenomen, en wat pakjes sigaretten. 'Wat moet jij nu hier ?' vroeg vader.

't Spijt me,' zei de goochelaar, en richtte zich toen tot het meisje. 't Spijt me dat het mis is gegaan en dat je nu in diepere schulden zit dan ooit, maar als troost wil ik je je eigen show als goochelaar aanbieden.'

Vader schudde zijn hoofd, terwijl ze helemaal begon te stralen en te glimlachen. 'Mag het vader ?' vroeg ze, 'dan kan ik uit mijn schulden komen, en dan kan me verder niets meer overkomen als goochelaar.'

Vader schudde weer zijn hoofd. 'Ik geef het op met jou,' zei hij. 'Nog steeds begrijp je het complot van de goochelaar niet.' Toen rende hij de ziekenhuis kamer uit.

Het meisje keek uit het raam en zag haar vader even later het ziekenhuis uitrennen. Ze

kreeg een heel vreemd gevoel in haar buik, een gevoel wat ze niet kon verklaren. Toen keek ze naar de goochelaar. 'Mijn vader is er niet blij mee, en ik wil hem niet nog een keer teleurstellen. Hij heeft me ook nog geen toestemming gegeven.'

'Okay, denk er maar even over na,' zei de goochelaar.

De volgende dag was vader er weer. 'En ?' vroeg hij.

'Ik heb de baan niet aangenomen, vader,' zei het meisje. 'Ik moet eerst uw toestemming hebben.'

'Wat denk je zelf ?' vroeg vader.

'Voor u doe ik het niet,' zei ze.

Vader zuchtte. 'Ik dacht dat je je lesje wel geleerd had, maar blijkbaar niet.'

'Ik doe het niet, vader,' zei ze. 'Is dat niet genoeg ?'

Vader schudde zijn hoofd. 'Ik kan maar niet tot je doordringen,' zei hij. 'Is er nog iets wat ik moet weten ? Het lijkt alsof je zwaar aan de drugs bent.'

'Ik gebruik inderdaad, vader,' zei het meisje. 'Het was een vereiste om mee te kunnen doen als assistente van de goochelaar.'

Vader zuchtte en schudde zijn hoofd. 'Welk middel ?' vroeg hij.

'De drugs heet 'de Goochelaar,' zei het meisje. 'Ik moest het geheim houden. Als ik het zou verraden zouden ze me koudmaken.'

Vader boog zijn hoofd. 'De Goochelaar ? Maar mijn lieve kind, dan ben je al levende dood. Ze noemen het ook wel zombie drugs. Het laat je hersenen afsterven totdat je hersendood bent, en dan bespelen de drugs verder de lichamelijke functies zodat het net

lijkt alsof je nog leeft. Ik heb mijn dochter verloren.'

'Maar vader, ik leef nog,' zei het meisje.

'Ja, de drugs leven in jou als parasieten,' zei vader, 'maar je hart is dood. Ik heb een clown als dochter.'

Het meisje begon te snikken. 'Is er nog een mogelijkheid om hiervan af te kicken, vader ?'

'Voor zover ik weet is zaad van het telefoonplantje het enige tegengif,' zei vader.

'Heeft u dat toevallig, vader ?' vroeg het meisje.

'Ik heb het altijd op zak,' zei vader. 'In het kleine flesje wat aan mijn halsketting hangt.'

'Ik vroeg me altijd al af wat er in dat flesje aan uw nek zit,' zei ze lachend.

Vader keek heel ernstig. 'Je kunt het maar één keer in je leven gebruiken,' zei vader. 'Als je na gebruik weer van de goochelaars drugs neemt, dan val je op slag dood.'

'Ik begrijp het, vader,' zei het meisje. 'Ik zal u niet nog een keer teleurstellen.'

Vader haalde het flesje van zijn ketting, opende het flesje, en gaf zijn dochter ervan te drinken. Het meisje begon te snikken. 'Ik voel me zo vreemd, vader, alsof ik van een diepe slaap ben ontwaakt. Ik kan weer heel goed en diep nadenken, en ik voel mijn hart weer kloppen.'

Vader glimlachte. 'Ik hoop dat je snel weer naar huis kan.'

Ineens kwam de goochelaar binnen. 'Heb je je beslissing al gemaakt ?' vroeg hij. Het meisje raakte direct in paniek. 'Laat hem weggaan !' gilde ze.

'Je moet nu weggaan,' zei vader, 'en nooit meer terugkomen.'

'Ik zie het al,' zei de goochelaar.

'Ren hard,' zei vader tegen de goochelaar. De goochelaar rende hard de kamer uit, nog wel harder dan vader gisteren rende. Toen keken ze beiden door het raam en zagen de goochelaar het ziekenhuis uitrennen.

'Opgeruimd staat netjes,' zei vader.

'Zou hij ook niet kunnen afkicken, vader ?' vroeg het meisje. 'Heeft u nog meer spul van het telefoonplantje ?'

Vader schudde zijn hoofd. 'Ik kreeg het eens van een vrouw die ik van de verdrinking had gered. Ze legde uit wat het was, en zei erbij dat ik het maar één keer kon gebruiken. Het was het laatste wat er nog op aarde was van het telefoonplantje. Ze zei dat het plantje al was uitgestorven.'

'Maar wat als er toch nog ergens een laatste telefoonplantje bestaat, misschien ergens diep onder de grond ofzo, of misschien zelfs grote velden vol van zulke plantjes ?' zei het meisje.

'Dan wens ik de goochelaar heel veel geluk en succes op zijn zoektocht,' zei vader.

Einde

RNL-POCKETS
REEDS EERDER VERSCHENEN :

1 HET OORLOGS-SPEL
2 DE TUIN VAN MEVROUW VAN DALEN
3 PLANTEN VAN VLEES
4 ZIJN HUIS STOND IN DE WEG
5 HET SURINAAMSE DAGBOEK
6 DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL
7 FABRIEKEN AAN ZEE
8 DE INDIAANSE AVONDEN
9 DE BRUG VAN HEIMDAL
10 HET METALEN EI
11 DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA
12 SOBIBOR – DE LAATSTE JAGER
13 HET PAARSE COMPLOT
14 DE GEZICHTEN VAN MALLEMOE
15 DE TORENS VAN BELZEHAM - DE EZAUSLADDER
16 DE CALVINISTISCH-GEREFORMEERDE LEER
17 DE TRAAN VAN ROGGEMUIDEN
18 PARADIJSVOGELS

19 BONJE IN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK
20 DE IJSSPIEGEL